ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΕΤΟΣ ΚΕ΄ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1950 - ΤΕΥΧ. 8

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ἹΣΤΟΡΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤῊΣ ΚΑῚ ὙΠΕΥΘΥΝΟΣ

† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ

ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ εἰς τὴν ζωὴν δὲν εὑρίσκει τόσην ἀπήχησιν ὅσην ἡ λέξις Μητέρα. Ὁ ὑλισμός, ὁ ὁποῖος παραγνωρίζει τὰ ὑψηλὰ καὶ ἅγια πράγματα, ζυγίζει καὶ τὴν Μητέρα μὲ τὴν ζυγαριὰ τῆς χρησιμότητος, ζητεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὴν ψυχήν της καὶ τὴν ἐργασίαν της ὡς ἕνα συντελεστὴν εἰς τὴν ὑλικὴν ὀργάνωσιν τοῦ κόσμου. Ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Μητέρα ἔχει τὰς ῥίζας της εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ὥρισε τὴν γυναῖκα νὰ γίνῃ μητέρα δι᾽ ἕνα θεῖον σκοπόν. Καὶ πρὸς τοῦτο τὴν ἐπροίκισε μὲ βαθύτερη τρυφερότητα, τὴν ἔκαμεν ἱκανὴν νὰ προσφέρεται, νὰ θυσιάζεται. Ἡ ἐργασία τῆς μητέρας στοχάζεται περισσότερον τὴν ζωήν, πηγαίνει ἀμεσώτερα πρὸς αὐτὴν παρὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀνδρός. Ὁ σκοπὸς τῆς μητέρας εἶναι προγενέστερος ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν ὀργάνωσιν.

Ἡ Παναγία, ἔπειτα, συμπληρώνει τὸ βάθος καὶ τὴν ἁγιότητα τῆς Μητέρας. Αὐτὴ ἔγινεν ἡ πρώτη συνεργάτις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ἀπολυτρωτικόν Του ἔργον καὶ ἀπέβη ἡ πρὸς αὐτὸν μεσίτρια τῶν ἀνθρώπων. Ταπεινή, ὑπήκουσε, ἐδέχθη ὅτι τῆς εἶπεν ὁ ἄγγελος, ὅταν τῆς εὐηγγελίσθη ὅτι ἀπ᾽ αὐτὴν θὰ γεννηθῇ ὁ Ἀναμενόμενος Μεσσίας. Εἰς τὴν ὑπακοὴν ὀφείλεται ἡ σωτηρία μας. Ὑπήκουσεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ ἐσώθημεν. Ὑπήκουσεν ἡ Παρθένος εἰς τὸν ἄγγελον, καὶ ἐλυτρώθημεν. «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου».

Μαζὺ μὲ τὴν Παναγίαν, καὶ μαζὺ μὲ τὴν Σάρραν ἡ Μητέρα εἶναι ἕτοιμη νὰ δεχθῇ τὸν χωρισμόν της ἀπὸ τὸ παιδί της. Ἐννέα μῆνας ἡ Μητέρα κρατεῖ αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὴν καρδίαν της καὶ πολὺν χρόνον ὕστερα εἰς τὸ στῆθός της. Τὸ θέτει χίλιες φορὲς ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζωήν της. Ἡ Μητέρα εἶναι εὐτυχισμένη διὰ τὴν τραγικότητά της αὐτήν, καὶ εἶναι ὑπερήφανη, διότι προσφέρει, θυσιάζεται.

Ὁ Κιρκέγκααρντ λέγει διὰ τὴν Μητέρα τὸ ἑξῆς ὡραῖον: «Ὅταν εἶναι ν᾽ ἀποκοπῇ τὸ παιδί, μουντζουρώνει ἡ μάννα τὸ στῆθός της. Θὰ ἦτανε δὰ σκληρόκαρδο νὰ ἄφηνεν εἰς τὸ στῆθος τὴν χάρη του, καὶ τὸ

παιδὶ νὰ μὴ ἔχῃ δικαίωμα νὰ τὸ πάρῃ. Ἔτσι πιστεύει τὸ παιδὶ πῶς τὸ στῆθος ἄλλαξε, ἀλλὰ ἡ μάννα, αὐτὴ ἔμεινε ἡ ἴδια. Τὸ βλέμμα της εἶναι ὅλο ἀγάπη καὶ τρυφερότητα, ὅπως πάντα. Χαρὰ εἰς τὴν μάννα ποὺ δὲν χρειάζεται φοβερώτερα μέσα, διὰ ν᾽ ἀποκόψῃ τὸ παιδί της».

Μαζὺ μὲ ὅλες τὶς μητέρες, μὲ τὴν Σάρραν ἰδιαιτέρως, ὅταν τῆς ἀπέσπασαν τὸν Ἰσαάκ, διὰ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ βουνὸ Μορίγια, κάθε μητέρα μυεῖται εἰς τὸ μεγάλο μυστήριο τῆς θυσίας. Ἀλλ᾽ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα μὲ τὴν Παναγίαν εἰσέρχεται εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου. Προσφέρει εἰς αὐτὸ ὄχι μονάχα τὴν ζωήν της καὶ τὴν ψυχήν της, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ποὺ θεωρεῖ χίλιες φορὲς ἀνώτερο: τὸ παιδί της, τὴν ἐλπίδα της, τὴν ἡδονήν της, τὴν ὑπερηφάνειάν της. Καὶ γίνεται, ὡσὰν τὴν Παναγία, πύργος ἀσάλευτος, ὁλόφωτο παλάτι βασιλικό, κλῖμαξ ποὺ ἀνεβάζει εἰς τὸν οὐρανό, ἰσχυρὴ ὡσὰν στράτευμα εἰς τὴν μάχην, ὡραία ὡσὰν ἕνα κρῖνον τοῦ ἀγροῦ.

Ἡ γυναῖκα καλύτερα κρατεῖται εἰς τὸ ἔδαφος τὸ μεταφυσικό, καὶ πιστεύει ὅτι ἡ σωτηρία μας ἔγκειται ὄχι τόσον εἰς τὴν πρόοδον τὴν ἐπιστημονικήν, τὴν κοινωνικὴν καὶ τὴν πολιτικήν, εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἀνακάλυψιν, εἰς τὴν κατάκτησιν καὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς γῆς, ὅσον εἰς τὴν ἀναζήτησιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν αὐτοῦ, διότι ἀνήκομεν εἰς αὐτόν. Εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν γηΐνων πραγμάτων, τῶν οἰκονομικῶν, τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἰσέρχεται ὡς πρώτη ὕλη ποὺ πρέπει νὰ μετασχηματισθῇ, ἀλλ᾽ ὡς οὐσιαστικὴ ἀξία ποὺ πρέπει νὰ διατηρηθῇ.

Ἡ Θρησκεία κατευθύνει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὄχι ἡ Φιλοσοφία καὶ ἡ Ἐπιστήμη. Ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ εἶναι πρόσωπον, ξεπερνᾷ τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἀναφέρεται εἰς ἕνα ἄλλον κόσμον. Τὸ περιεχόμενόν μας εἶναι καθολικόν, παγκόσμιον, δὲν εἴμεθα μέρος ἑνὸς ὅλου, ἀλλ᾽ ἕνα σύνολον, ἀτενίζομεν τὸ ἄπειρον, διψῶμεν τὸ ἄπειρον. Ἡ Γυναῖκα καταλαβαίνει καλύτερα ὅτι δὲν εἴμεθα τόσον οὐσία, ὅσον πρᾶξις, δημιουργία, προσπάθεια, νίκη κατὰ τῆς βίας καὶ τῆς ὕλης. Προσδιοριζόμεθα ἔνδοθεν καὶ ὄχι ἔξωθεν, εἴμεθα πρόσωπον.

† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΕΞΕΧΟΥΣΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ Ο Β΄

Ο ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ὁ Β΄ ἀνῆκεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ ὁποίου καὶ μητροπολίτης ἐχρημάτισεν ἐκλεγείς, ἄγνωστον πότε, Πτολεμαΐδος. Ἡ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Μ. Γεδεὼν εἰς τοὺς Πατριαρχικούς του Πίνακας (σ. 665) ἀναφερομένη καὶ ὑπὸ τοῦ Φιλήμονος Φωτοπούλου ἐπαναλαμβανομένη πληροφορία (Ν. Σιὼν Θ΄, σ. 301—302) ὅτι ὁ Σωφρόνιος ἐχρημάτισε μητροπολίτης Χαλεπίου καὶ Πτολεμαΐδος δὲν ἀληθεύει. Ποιμαίνων τὴν μητρόπολιν Πτολεμαΐδος—τοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων—ἀνέλαβε προεδρικῶς καὶ τὴν διοίκησιν τῆς μητροπόλεως Χαλεπίου, ὑπαγομένης εἰς τὸν θρόνον Ἀντιοχείας, τοῦ ὁποίου Πατριάρχης ἦτο τότε ὁ γνωστὸς καλογηρικὸς καὶ ὑπεράγαν αὐστηρὸς Σίλβεστρος. Προετιμήθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Σιλβέστρου ὡς Ἀραβομαθής, ἦτο Σύρος, γεννηθεὶς εἰς τὸ χωρίον Κιλίσι «τὸ ἐν τῇ Εὐφρατησίᾳ τῆς Συρίας» ὡς ἀναφέρει ὁ σύγχρονός του Ὑψηλάντης. («Τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν, σ. 619).

Ὁ Φιλήμων Φωτόπουλος ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Σωφρόνιος κατήγετο ἐκ Χαλεπίου (Ν. Σιών, 1909 σ. 301—302), ὁ δὲ Καισάριος ὁ Δαπόντε γράφει: «Σωφρόνιος Πτολεμαεύς» (Κ. Σάθα, Μ. Βιβλιοθήκη Γ΄, σ. 83—84). Ὁ ἀπὸ Προϊλάβου Οἰκ. Πατριάρχης Καλλίνικος σημειώνει: «Σωφρόνιος Σύρος». Ἑλληνικὴν μόρφωσιν ἀρκετὴν ἀπέκτησεν εἰς τὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν εὑρισκομένην Πατμιάδα σχολήν.

Τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν δρᾶσιν τοῦ Πτολεμαΐδος Σωφρονίου πληροφορούμεθα ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ «Μετὰ τὴν Ἅλωσιν» τοῦ συγχρόνου του φίλου καὶ προστάτου του μέχρι τινός, Α. Κ. Ὑψηλάντου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προαναφερθέντος Πατριάρχου Ἀντιοχείας Σιλβέστρου, τῆς ὁποίας μέρος ἐδημοσίευσα εἰς τὸ Β΄ μέρος τῆς Φωτιείου Βιβλιοθήκης μου [1]). Κατὰ παράκλησιν τοῦ Σιλβέστρου ἐδέχθη ὁ Σω-

---

[1]) σ. 63, 67, 181 κ. ἀ. Περὶ τῆς μορφώσεως τοῦ Σωφρονίου εἰς τὴν ἐν Πάτμῳ σχολὴν ὁ Κωνστάντιος ὁ ἀπὸ Σιναίου εἰς τὰς Ἐλάσσονας Συγγραφάς του (σ. 160)

φρόνιος «προεδρικῶς», ὡς ἤδη ἐσημείωσα, τὴν ποιμαντορίαν τῆς μητροπόλεως Χαλεπίου, ἀπειλούσης τότε πλήρη διαρροὴν ἀπὸ ἀπόψεως διατηρήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας, συνεπείᾳ τῆς ἐντονωτάτης Καθολικῆς προπαγάνδας. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς γνωστόν, ἐπί τι διάστημα, ἡ ἐπαρχία ἐκείνη προσηρτήθη εἰς τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ δεινοπαθήματα τὰ ὁποῖα ὑπέστη ὁ Σωφρόνιος εἰς τὸ Χαλέπι διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐκεῖ Παπιστῶν ἀναφέρει λεπτομερῶς Ὑψηλάντης. Τὴν δρᾶσίν του ἐπαινεῖ καὶ ὁ Σίλβεστρος ὁ ὁποῖος οὐχὶ ἅπαξ τὸν εἶχε στείλη, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τῷ Οἰκ. Πατριάρχῃ Κυρίλλῳ τῷ Ε´ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ Χαλεπίου ἀπὸ τῶν καταπιέσεων τῶν Παπιστῶν. «Σιδηροδέσμιος εἱρκτῇ παρεδόθη (ὁ Σωφρόνιος), καὶ ἠλευθερώθη τῆς εἱρκτῆς, γράφει ὁ Ὑψηλάντης, καὶ τῶν σιδήρων, ἀλλ᾽ ἔδωκε χοτζέτι τοῖς Παπισταῖς τοῦ ὅτι ὀψέ ποτε ἤθελεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Χαλέπι, νὰ πληρώνῃ πουγγεῖα 40 εἰς τὸ τζαμὶ τοῦ Ζεκεριὲ εἰς τὸ Χαλέπι» [2].

Ὡς Πτολεμαΐδος συχνὰ διέμενεν εἰς τὴν Πόλιν ἔνθα ἀπέκτησε καὶ φίλους, ἰσχυροὺς Φαναριώτας. Τοιοῦτοι ἦσαν π. δ. χ. οἱ Σοῦτσοι, οἱ Μαυροκορδάτοι καὶ ἄλλοι. Κατ᾽ Αὔγουστον τοῦ 1753 ἐφιλοξενήθη εἰς τὸ ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι τοῦ Βοσπόρου σπίτι τοῦ Κωνσταντὶν - Βόδα Ν. Μαυροκορδάτου μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ματθαίου, συνεπείᾳ τῆς πανώλους. (Βλέπε ἐμὴν Φωτίειον Βιβλιοθήκην Β´ σ. 67, 181).

Ὁ Σωφρόνιος καὶ λόγῳ τῶν προσόντων του καὶ ἕνεκα τῆς φιλίας τὴν ὁποίαν εἶχε συνάψῃ ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου καὶ τῶν ἐνδημούντων Ἀρχιερέων, ἐξελέγη, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐφραίμ, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1770. Ὁ Μ. Γεδεὼν σημειώνει τὸ ἔτος 1771. Τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σωφρονίου ὡς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εὑρίσκεται εἰς τὸν κώδικα τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου Ζ, σ. 18. «Τοῦ ἁγιωτάτου. . . θρόνου Ἱεροσολύμων. . . ἀπροστατεύτου διαμείναντος ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῷ πατριαρχικῶς προϊσταμένου κ. Ἐφραὶμ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος καὶ χρείας οὔσης ἀποκαταστῆναι γνήσιον ἄλλον πνευματικὸν προστάτην, ἄνευ χρονοτριβῆς καὶ ὑπερθέσεως [3]), ἐφ᾽ ᾧ ἀξίωσις προσηνέχθη κοινὴ τῷ. . . Οἰκ. Πατριάρχῃ κυρίῳ Θεοδοσίῳ παρὰ τῶν ἐνταῦθα ὁσιωτάτων Ἁγιοταφιτῶν πα-

---

σημειώνει: «Τὸν καθ᾽ Ἕλληνας λόγον ἐν Πάτμῳ τῇ Νήσῳ ἐμαθητεύσατο». Τὴν πληροφορίαν αὐτὴν ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Φωτόπουλος, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὴν προέλευσίν της.

2) Τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν, σ. 364, 366.

3) Καλλινίκου Δελικάνη «Πατριαρχικὰ ἔγγραφα» Α´, σ. 96.

τέρων καὶ τῶν τιμιωτάτων ἐπιτρόπων τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου τάφου. . . . ᾳψο κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον [4]). Ἐξελέγη ὑπὸ τῆς συνόδου κατὰ τὴν τότε ἰσχύουσαν τάξιν, ὑπεδείχθη ὅμως ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα διαμενόντων κληρικῶν τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ὑπὸ τῶν λαϊκῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἰδίου καθιδρύματος. Ὑπάρχει καὶ τὸ Τουρκικὸν ἔγγραφον διὰ τοῦ τοῦ ὁποίου ἀγγέλουσιν ὁ Πατριάρχης Θεοδόσιος Β΄ καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου εἰς τὸν Σουλτάνον τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σωφρονίου ὡς Πατριάρχου τῆς ἁγίας Πόλεως (Kudusu şerif). Τὸ ἔγγραφον φέρει χρονολογίαν 8 μουχαρὲμ 1184, ἤτοι 24 Ἀπριλίου 1770. Φωτοτυπίαν τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ δημοσιεύω ἐνταῦθα.

Ἀναφέρεται εἰς αὐτὸ ἡ παλαιὰ συνήθεια, ἡ ἐπικρατήσασα ἀπὸ τοῦ Πορθητοῦ Μωάμεθ, νὰ ἐκλέγηται ὁ Ἱεροσολύμων ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν τῆς ἰδίας του δικαιοδοσίας, ὅτι κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἀδελφῶν Ἁγιοταφιτῶν, τῶν Γερόντων καὶ τῶν ἐπιτρόπων ἐξελέγη ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν τῆς Πόλεως ὁ ὀνόματι Σωφρόνιος, κληρικὸς ἱκανὸς πρὸς ποιμαντορίαν (κιαρκιουζὰρ ἀναγράφεται = Περσικὴ λέξις, σημαίνουσα τὸν ἱκανὸν πρὸς διοίκησιν). Ζητεῖται δὲ ἡ ἔκδοσις τοῦ Σουλτανικοῦ βερατίου.

Ὁ Σωφρόνιος, καθὼς καὶ οἱ προκάτοχοί του Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων, διέμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνταῦθα, καὶ τὸν μὲν χειμῶνα εἰς τὸ ἐν Φαναρίῳ Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου, τὸ δὲ θέρος, κυρίως ἕνεκα τῆς πανώλους ἢ τῆς χολέρας, εἰς τὰ περὶ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νεοχωρίου πατριαρχικὰ δώματα.

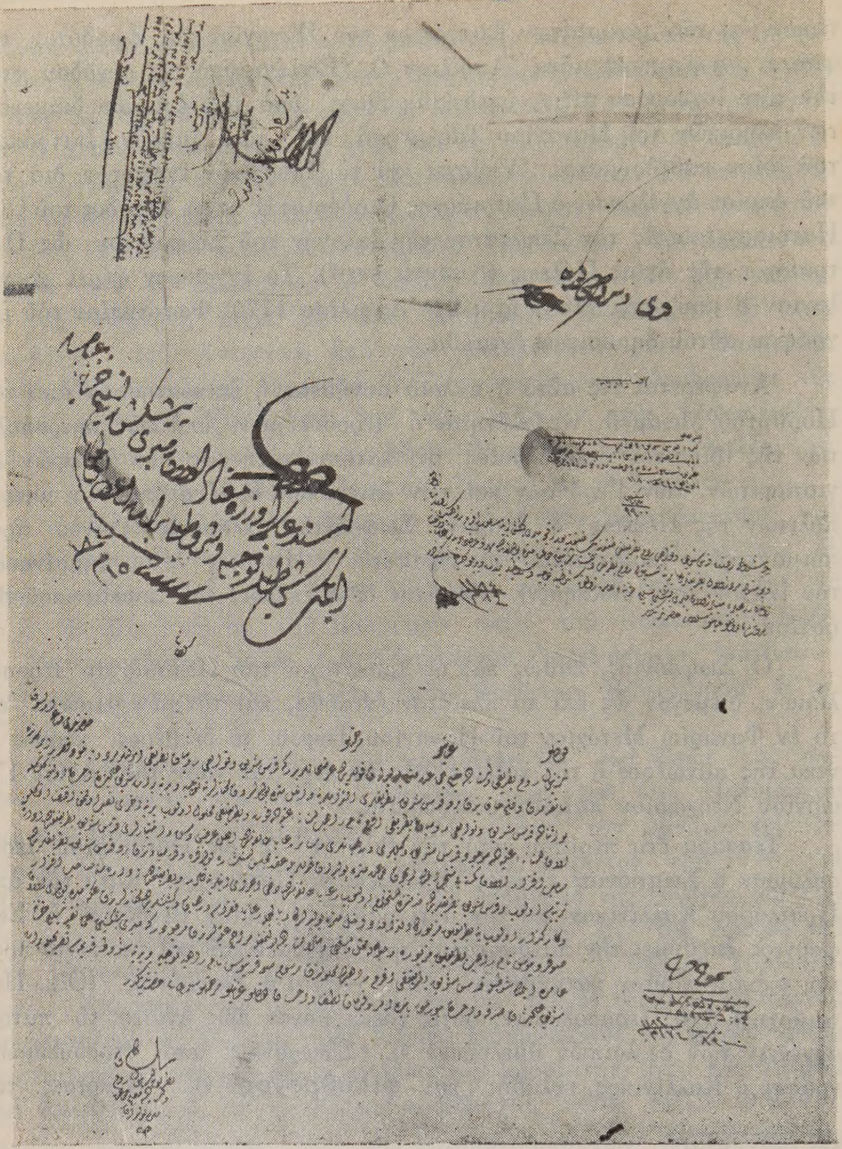
Τέσσαρα ἔτη περίπου μετὰ τὴν ἐκλογήν του ὡς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὁ Σωφρόνιος ἐξελέγη Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Κατὰ τὸν ἀπὸ Προϊλάβου Καλλίνικον καὶ τὸν ἀντιγράφοντα αὐτὸν Βενδότην ὁ Σωφρόνιος ἐπεθύμει τὴν πατριαρχείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ τὰ πάντα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατηύθυνεν. «Καὶ γίνεται ὁ Σωφρόνιος (Οἰκ. Πατριάρχης) ἀπὸ Ἱεροσολύμων, ὅστις ἔδειξε μόνον πῶς ἠγάτα τὸ πατριαρχεύειν τῶν δὲ λοιπῶν ἀμελοῦσε» [5]). «Σωφρόνιος ἀπὸ Ἱεροσολύμων, γράφει ὁ Καλλίνικος, εὐλαβὴς καὶ **φιλόθρονος**» [6]). Ἡ κρίσις τοῦ

---

[4]) Τὸ ἔγγραφον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν συλλογὴν Χότζη ἐφέντη καὶ φέρει, εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην Ἀθηνῶν, τὸν ἀρ. 177. Εἰς τὸ τέλος ἀναφέρεται ἡ φράσις ἡ ἀφορῶσα τὸ μιρὶ (φόρον διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Βερατίου) καὶ τὴν ἔκδοσιν τοῦ νενομισμένου — κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὅρους — βερατίου.

[5]) Βενδότου Ἐκκλ. Ἱστορία, σ. 196.

[6]) Κ. Δυοβουνιώτου ἔνθ' ἀν., σ. 129.

Φωτοτυπία τοῦ ἐγγράφου διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πατριάρχης Θεοδόσιος Β΄ καὶ ἡ Σύνοδος ἀγγέλλουσιν εἰς τὸν Σουλτάνον τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σωφρονίου ὡς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Τὸ Σουλτανικὸν Γραφεῖον σημειώνει τὴν ἔγκρισιν τῆς ἐκλογῆς διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀρχαίων ὅρων καὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ μιρίου καὶ τοῦ πεσκεσίου εἰς τὸν Χαζινέν.

Τῇ 8 Μουχαρρὲμ 1184.— 23 Ἀπριλίου 1770 (παλ. ἡμερ.).

Καλλινίκου, κακολογοῦντος ὅλους τοὺς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του Οἰκ. Πατριάρχας καὶ ἀντιφάσκοντος πρὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν δύο ἐπιθέτων εὐλαβὴς καὶ φιλόθρονος δι᾽ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὰ γραφόμενα τοῦ Σεργίου Μακραίου καὶ πρὸ πάντων τοῦ Ὑψηλάντου ὁ ὁποῖος ἐκ τοῦ πλησίον παρηκολούθησε τὴν δημοσίαν ζωὴν τοῦ Σωφρονίου καὶ πολλάκις ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετ᾽ αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Σέργιον τὸν Μακραῖον ἡ ἐκλογὴ τοῦ Σωφρονίου ἔγινε μὲ τὴν γνώμην καὶ συγκατάθεσιν ὅλων τῶν ἐνδημούντων ἀρχιερέων, τῶν εὐγενεστάτων ἀρχόντων καὶ κληρικῶν. Προσθέτει μάλιστα ὅτι ὁ Σωφρόνιος ἀπέστεργε τὴν ἐκλογήν, ὅτι μαθὼν αὐτὴν ἐδάκρυσεν ὁμολογήσας ἑαυτὸν «μὴ ἱκανὸν πρὸς τὴν τοιαύτην ὑπεροχήν». Ἐδέχθη δὲ ὅταν ὅλοι ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ τὸν συνέδραμον κατὰ πάντα ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν πατριαρχικῶν αὐτοῦ καθηκόντων [7]).

Τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σωφρονίου ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καταχωρίζεται εἰς τὸν κώδικα Ζ΄ σ. 85 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ εἰς τὸν Β΄ τόμον τῆς Ἐκκλ. Ἀληθείας, σ. 248. «Ἐπειδὴ ὁ ἁγιώτατος... θρόνος ἀπροστάτευτος διέμεινεν ἅτε τοῦ ἐν αὐτῷ πατριαρχικῶς προϊσταμένου... κ. Σαμουὴλ παραίτησιν οἰκειοθελῆ καὶ ἀβίαστον πεποιηκότος.... πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν μακαριώτατον καὶ ἁγιώτατον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης κ. Σωφρόνιον...»

Ὁ Ζ. Μαθᾶς ὁμολογεῖ τὴν μόρφωσιν τοῦ Σωφρονίου: «Τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ἐγκρατέστατος, καὶ τὴν ἀραβικὴν ἀκριβῶς ἐπιστάμενος καὶ γράφων γλαφυρώτατα». Φρονεῖ ὅμως ὅτι ἐδέχθη τὸ βάρος τῆς πατριαρχείας, παρασυρθεὶς μᾶλλον ὑπὸ φιλοδοξίας παρὰ ὑπὸ συναισθήσεως τῶν ἑαυτοῦ δυνάμεων.

Ὁ καλλίτερον γνωρίσας τὸν Σωφρόνιον Ὑψηλάντης ἀναφέρων λεπτομερείας σχετικὰς πρὸς τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν ὁ τότε Μ. Δραγομάνος Κωνσταντῖνος Μουρούζης καὶ ἄλλοι σημαίνοντες Φαναριῶται, διὰ νὰ πείσουν τὸν Σωφρόνιον νὰ δεχθῇ νὰ πατριαρχεύσῃ προσθέτει καὶ τὰ ἑξῆς: «Τῇ 22 Δεκεμβρίου 1774 ἐμηνύθη ὁ Σωφρόνιος ἀπὸ τὸν Μιχαλάκη (Σοῦτσον) νὰ ὑπάγῃ νὰ συντύχῃ μὲ τὸν Δραγομάνον διὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ χάτι—σεριφίου (σχετικοῦ μὲ τὰ προνόμια τὰ ὁποῖα

---

[7]) Σελ. 158. Ὁ Κούμας δέχεται τὴν γνώμην τοῦ Σ. Μακραίου, ὅτι δ. λ. δ. «ἐπροσκαλέσθη μετὰ δεήσεων τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀρχόντων εἰς τὸν θρόνον. Τὴν φιλοδοξίαν, γράφει, ἀπέδειξεν ὅταν εἶχε λάβῃ τὴν πατριαρχικὴν ἐξουσίαν. Ὁμολογεῖ ὅμως τὴν παιδείαν καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ Σωφρονίου, τιμωμένου ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἁγίου». Ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, τόμ. 10ος, σ. 403.

εἶχεν ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης ἐπὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων). Ἦλθεν οὖν καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ γυναικαδέλφου του Γεωργίου Καμαράση, καὶ ἐκεῖ μὲ ἀπάτην τὸν εἶχον κεκρατημένον δύο ἡμέρας. Εἶτα τῇ 24 μηνύσας ὁ Δραγομάνος εἰς τὴν Πόρταν ἦλθε τζαούσης καὶ ἐσήκωσε τὸν κὺρ Σαμουὴλ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον — καὶ ἔκλαυσαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς. Εἶτα ἐλθὼν ὁ Δραγομάνος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ γενομένης συνόδου, εἶπε τοῖς ἀρχιερεῦσιν ὅτι ἔχει προσταγὴν νὰ τοὺς εἴπῃ νὰ ἐκλέξουν ἄλλον Πατριάρχην». Ὁ ἴδιος Ὑψηλάντης ἐξ ἀφορμῆς τῆς ζητηθείσης ἀνανεώσεως τοῦ χάτι—σεριφίου, ἀναφέρει ὅτι ἰδιοχείρως ἔγραψεν ἀραβιστὶ ὁ Σωφρόνιος ἔγγραφον ὅτι ἤρεσεν ἡ σύνταξις εἰς τὸν ρεῒς-ἐφέντην (= ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν) [8]) καὶ εἶπε τῷ Δραγομάνῳ τῆς Πόρτας Κωνσταντίνῳ Μουρούζῃ [9]) : Τέτοιον ἄνθρωπον ἔχοντες διατί δὲν τὸν κάμνετε πατριάρχην ;» [10]).

Εἰς ἓν σημεῖον συμφωνοῦν ὅλοι οἱ χρονογράφοι, οἱ γράψαντες περὶ Σωφρονίου, ὅτι δ.λ.δ. ἦτο μορφωμένος καὶ διδακτικός. Εἰς αὐτὸν δὲ εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ ἐν Λειψίᾳ δαπάναις τοῦ διαβοήτου Μεγαρευμιώτου Γεωργίου Σταυράκογλου γενομένη ἔκδοσις τῆς θεολογίας τοῦ Ἰωσὴφ Βρυεννίου. Ὁ Σωφρόνιος ἐνεβάθυνεν εἰς τὸ νόημα τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ ἐκήρυττε τακτικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐπ᾽ ἐκκλησίας εἴτε ἑλληνιστὶ εἴτε τουρκιστί. Ὑπῆρχον πολλοὶ Μικρασιάται ἐνταῦθα ἀφοῦ ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν Ἅλωσιν ἡ περὶ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον τοῦ Γεδῆ—Κουλὲ περιοχὴ ὠνομάσθη συνοικία Καραμανίου (Καραμὰν Μαχαλεσῆ). Εὐ-

---

8) Μέχρι τοῦ 1878 τὸ Πατριαρχεῖον συνεννοεῖτο μετὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας. Βλέπε ἐμὸν ἔργον «Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ρεύματος», σ. 137—138.

9) Διὰ τὸν Κωνσταντῖνον Δ. Μουρούζην βλέπε τὸ ἴδιον ἔργον μου, σ. 174 ὅπου καὶ ἡ προσωπογραφία τοῦ σημαίνοντος τούτου Φαναριώτου.

10) Μν. ἔργον, σ. 539. Ὁ Σωφρόνιος συνεπείᾳ τῶν σχέσεών του πρὸς τὰς φαναριωτικὰς οἰκογενείας καὶ ἰδίᾳ τῶν Μουρούζηδων καὶ τῶν Μαυροκορδάτων παρέλαβεν ὡς Πρωτοσύγκελλον μὲν τὸν Ματθαῖον Μουρούζην, ὡς Μ. Ἀρχιδιάκονον δὲ τὸν Ἱερεμίαν Μαυροκορδάτον, τὸν κατόπιν Βιδινίου καὶ βραδύτερον Χαλκηδόνος Μητροπολίτην. Ἐπειδὴ ὁ Ἱερεμίας ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Πατριάρχου εἶχε στείλῃ δύο μάρτυρας νὰ μαρτυρήσουν ψευδῶς εἰς μίαν δίκην, ὁ Καζασκέρης ὠργίσθη πολὺ κατὰ τοῦ Σωφρονίου ἀποκαλέσας τὸ Πατριαρχεῖον οὐχὶ κεσισχανὲ (οἶκον μοναχῶν= μοναστήριον), ἀλλὰ σιρὲτ χανέ= (οἶκον μοχθηρίας, κακίας). «Τοιαύτας ἀταξίας ὑπέρπολλας τοῦ Ἀρχιδιακόνου αὐτοῦ μὴ ὑποφέρων πλέον ὁ Πατριάρχης, καὶ δι᾽ αὐτὰς κατηγορούμενος, ἐξώσας ἐδίωξε τῆς Αὐλῆς καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰ πατρικά τους ὀσπίτια ὁμοῦ καὶ τὸν Πρωτοσύγκελλον Ματθαῖον Μουρούζην». Α. Κ. Ὑψηλάντου, ἔνθ᾽ ἀν., σ. 564. Περὶ 155 ἐκδόσεως τῶν ἔργων τοῦ Ἰ. Βρυεννίου βλέπε N. Yorga «Byzance après Byzance» σ. 233.

λαβής, πεπαιδευμένος, διδακτικὸς ἱεροκῆρυξ, ἀσκητικός, «ἐτιμᾶτο, κατὰ τὸν Κούμαν, ἀπὸ τὸν λαὸν ὡς ἅγιος» [11]).

Ὡς φίλος τῶν Μουσῶν καὶ τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ἐφρόντισε διὰ τὴν ἵδρυσιν ἐν Φαναρίῳ μουσικῆς σχολῆς. Διευθυντὴν τῆς σχολῆς αὐτῆς εἶχε δεορίση τὸν τότε πρωτοψάλτην τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ Δανιὴλ μὲ γρ. 400 ἐτησίως. Βοηθοὶ τοῦ Δανιὴλ ἦσαν ὁ διάσημος Μ. Λαμπαδάριος Πέτρος—ἐκδότης μουσικῶν βιβλίων—και ὁ πρῶτος δομέστικος, ὡσαύτως τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, Γιακουμάκης [12]). Τὸ μουσικὸν σχολεῖον ἱδρύθη ἓν περίπου ἔτος μετὰ τὴν εἰς τὸν Οἰκ. θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ Σωφρονίου.

Ὡς πρὸς τὴν διοικητικὴν ἱκανότητα τοῦ Σωφρονίου ὁ μὲν Ζ. Μαθᾶς εἰς τὸν κατάλογόν του (σ. 158) γράφει ὅτι «ἀπεῖχε πολὺ τῆς πολιτικῆς συνέσεως καὶ δραστηριότητος τοῦ προκατόχου Σαμουήλ». Ὁ δὲ Κούμας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «ἀπὸ τὰ καλὰ ὅσα ἠλπίζοντο ἐξ αὐτοῦ δὲν ἔδειξε τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὰς ἐπ᾽ ἐκκλησίας διδαχάς του» [13]). Ὁ «ἠπιόθυμος» Σ. Μακραῖος, καθὼς τὸν ἀπεκάλεσεν ὁ ἀείμνηστος Οἰκ. Πατριάρχης Βασίλειος Γεωργιάδης, ὅταν νέος ἔτι ἔγραφε διάφορα ἄρθρα εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν», ἐπαινετικῶς ἐκφράζεται διὰ τὸν Σωφρόνιον. Ψέγει τὸν Προύσης—Νικομηδείας Μελέτιον διότι, συμμαχήσας μὲ τοὺς ἄρχοντας τοῦ Φαναρίου καὶ μὲ τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ Κοινοῦ, περιεφρόνει τοὺς ἐνδημοῦντας ἀρχιερεῖς καὶ αὐθαιρέτως ἐκυβέρνα τὴν Μ. Ἐκκλησίαν πρὸς ζημίαν τοῦ Κοινοῦ [14]). «Ὁ δὲ Παναγιώτατος Σωφρόνιος, προσθέτει ὁ Μακραῖος, ἀποστρεφόμενος τὸν τύφον καὶ τὴν ἔπαρσιν τοῦ Νικομηδείας (Μελετίου) τοὺς βαρυνομένους καὶ καταβοῶντας ἀρχιερεῖς ἐδικαίου» [15]). Φαίνεται ὅτι ὁ Σωφρόνιος δὲν εἶχε τὸ ἀπαιτούμενον ψυχικὸν θάρρος, διὰ νὰ ἀντεπεξέλθη κατὰ τοῦ «φιλαταράχου» Μελετίου, τὸν ὁποῖον, ὡς εἶπον, ὑπεστήριζον ἰσχυροὶ Φαναριῶται. Ἰδίως ὡς πρὸς τὴν πλήρωσιν ἐπαρχιῶν, οἷαι ἐκ τῆς Φιλιππουπόλεως τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ τῆς Ἄρτης, ἐδοκίμασε πολλὰς πικρίας.

Γεγονὸς ἀξιοσημείωτον ἔλαβε χώραν κατὰ Μάϊον τοῦ 1775 ἐπὶ τῆς

---

[11]) «Ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων», τόμ. 10ος, σ. 403. Ὁ Καισάριος Δαπόντε γράφει: «Ἐπίσημος δι᾽ ἀρετὴν καὶ μάθησιν μάλιστα εἰς τὰ ἀραβικὰ καὶ διὰ τὰς διδαχάς, ὅπου ἔκανε καὶ Τούρκικα καὶ Ρωμαίικα». Κ. Σάθα «Μ. Βιβλιοθήκη» Γ´ σ. 83—84.

[12]) Α. Κ. Ὑψηλάντου μν. ἔργον σ. 555.

[13]) Ἔνθ᾽ ἀνωτέρω.

[14]) Βλέπε τὰ περὶ Μελετίου ὑπ᾽ ἐμοῦ δημοσιευθέντα.

[15]) Κ. Σάθα, Μ. Βιβλιοθήκη Γ´, σ. 318.

πατριαρχείας τοῦ Σωφρονίου. Διωρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ 4 ἀρχιερέων καὶ 16 λαϊκῶν διὰ τὴν οἰκονομικὴν κυρίως διαχείρισιν τοῦ Κεσισχανὲ (=Πατριαρχείου). Ὁ καθορισμὸς τῆς διαχειρίσεως ταύτης, καθὼς καὶ τῶν ἐπὶ μέρους λεπτομερειῶν, γίνεται διὰ σουλτανικοῦ διατάγματος. Τὸ αὐτοκρατορικὸν αὐτὸ ἔγγραφον ἐδημοσίευσα καὶ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ εἰς ἑλληνικὴν περιληπτικὴν μετάφρασιν εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς Φωτιείου μου Βιβλιοθήκης [16]. Ἄλλη μετάφρασις ἑλληνική, μὲ πολλὰς τουρκικὰς λέξεις, ἀπαντᾷ εἰς τὴν συλλογὴν Mansi [17]. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Φ. Βιβλιοθήκης παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην, ὅπως λάβῃ γνῶσιν τῆς ἐξελίξεως τοῦ διοικητικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ συστήματος τοῦ Πατριαρχείου μας μετὰ τὴν Ἅλωσιν.

Διὰ τῆς διαρρυθμίσεως αὐτῆς τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Πατριαρχείου διὰ πρώτην φορὰν ὡρίσθη μισθὸς γρ. 500 μηνιαίως διὰ τὸν Πατριάρχην Σωφρόνιον, θεωρηθέντα ὡς πρῶτον μισθωτὸν ἀρχηγὸν τῆς Ὀρθοδοξίας. (Ὑψηλάντου. Τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν σ. 540).

Ἐπὶ Σωφρονίου κατὰ τὸ 1780, τελευταῖον ἔτος τῆς πατριαρχείας του, ἐξεδόθη σιγίλλιον περιέχον «κοινὴν συνοδικὴν ἀμετάθετον ἀπόφασιν ὅπως κατ᾽ ἔτος ἐν τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐπιτελοῦντες κοινὸν ἱερόν, ὡς ἔθος, συλλείτουργον μετὰ πάντων τῶν ἐνδημούντων συναδέλφων ἡμῶν ἀρχιερέων, προσφέρωμεν ἱκεσίας τῷ Θεῷ μετὰ πολλῶν παρακλήσεων ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων πατριαρχῶν καὶ ἀρχιερέων» [18].

Κατὰ τὸν Α. Κ. Ὑψηλάντην κατὰ τὸ 1777 «ἦλθε προσταγὴ εἰς τὸν Πατριάρχην (Σωφρόνιον) διὰ τὰ φορέματα καὶ τὰ σαρίκια γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν» [19]. Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ ἐπίσημα Τουρκικὰ ἔγγραφα καὶ ἀπὸ ἄλλας ἱστορικὰς μαρτυρίας ὅτι οἱ Σουλτάνοι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας διὰ φερμανίων διέτασσον τὸ εἶδος τῆς περιβολῆς τῶν μὴ μουσουλμάνων. Κατὰ τὸ 1736 ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, ἀπαγορεῦον εἰς τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐνδύωνται ὅπως οἱ μουσουλμάνοι, νὰ μὴ περιέρχωνται μὲ ἁμάξας συρομένας ὑπὸ δύο ἵππων ἢ μὲ λέμβους ἐχούσας πολλὰς κώπας ἐκτὸς ἂν ἐδίδετο ἰδιαιτέρα πρὸς τοῦτο αὐτοκρατορικὴ ἄδεια [20].

Ὁ Σωφρόνιος ὡς Οἰκ. Πατριάρχης διέμενεν εἰς τὸ Μ. Ρεῦμα καὶ

---

16) **Εἰς σελίδας 20, 27, 28, 29.**

17) **Τόμος 38ος, στ. 941—944. Καὶ ὁ Μ. Γεδεὼν ἐδημοσίευσε τὴν ἰδίαν μετάφρασιν εἰς τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν» 1910, σ. 79—80.**

18) **Mansi ἔνθ᾽ ἀνωτέρω, Ἐκκλ. Ἀλήθεια Κ΄, σ. 72, 78, 79.**

19) **Ἔνθ᾽ ἀν. σ. 560.**

20) Ahmet Refik «İstanbul hayatı», **ἑνδέκατος αἰὼν Ἑγίρας, σ. 182—183.**

ἐκεῖ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ προαστείου τούτου [21]). Τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ θανάτου τοῦ Σωφρονίου ὁ ἰατρὸς καὶ χρονογράφος Ὑψηλάντης ἀποδίδει εἰς τὰς κατ᾽ αὐτοῦ ἐνεργείας τοῦ διαβοήτου Μελετίου Νικομηδείας. Καὶ ὁ Σ. Μακραῖος διεπίστωσε τὴν αὐτὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου τοῦ Σωφρονίου «τοὺς ἐπηρεασμοὺς τοῦ Μελετίου». Καὶ ὁ Μελέτιος μετὰ ἕνδεκα ἔτη ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς τὸ ἴδιον γραφικὸν τοῦ Βοσπόρου προάστειον, καθὼς γράφω διὰ μακρῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ χωρίου τούτου. «Ὁ Πατριάρχης, μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ὑψηλάντης, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικήν του λύπην ἀρρώστησε, συλλογιζόμενος μάλιστα ὄχι μόνον τοὺς ἀκανονίστους τρεῖς προβιβασμοὺς εἰς τρεῖς ἐπαρχίας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, τὸ ὁποῖον ἦτο βέβαια κατηγορία καὶ ἀτιμία του, ἀλλὰ καὶ τὴν ζημίαν τῆς Ἐκκλησίας, διατὶ καὶ ἀπὸ τὴν Φιλιππούπολιν καὶ Ἄρταν καὶ Ἀδριανούπολιν ὀλίγιστον ὠφελήθη ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος εἰς τὸ ἐπιφορτισμένον πολὺ χρεός του καὶ ἐπῆραν τὸ κέρδος τῆς ἐκκλησίας ἀδίκως καὶ παραλόγως οὐ μόνον ἀλλοεθνεῖς ἀλλὰ καὶ λαϊκοὶ χριστιανοί, ἐξ αἰτίας τοῦ Νικομηδείας Μελετίου. Ὡς τόσον τὰ πάθη τῆς ψυχῆς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἰατρικῆς αὐξάνοντας τὴν ἀσθένειαν τοῦ Σωφρονίου μετεβλήθη ὁ πυρετός του ἀπὸ συνεχῆ εἰς κακοήθη καὶ τέλος ἀπέθανεν, **ἄξιος καρπὸς τῆς κακεντρεχείας τοῦ Μελετίου** [22]). Ἡ κηδεία του παρουσίασε φαινόμενον παλλαϊκῆς ἐκδηλώσεως προσλαβοῦσα, κατὰ τὸν Σ. Μακραῖον, τὴν μορφὴν μεγάλης πανηγύρεως.

Ὁ Σωφρόνιος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν Πατριαρχῶν ἐκείνων, οἵ ὁποῖοι διεκρίθησαν διὰ τὴν πραγματικὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετήν των. Ἀπὸ ἀπόψεως μορφώσεως ἐκκλησιαστικῆς ἰδίᾳ ἔφθασεν εἰς ὃ σημεῖον ἠμποροῦσε νὰ φθάσῃ, εὑρεθεὶς ἐν μέσῳ συνθηκῶν τὰς ὁποίας ἐδημιούργησε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος ὁ δέκατος ὄγδοος αἰών. Ὁ Χριστιανικός του βίος, ἡ καρποφόρος διὰ κηρυγμάτων διδασκαλία του συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος πολλάκις εἶναι ὁ δικαιότερος κριτὴς προσώπων καὶ πράξεων. Ἠσθάνετο βαθὺν πόνον διὰ τὴν κατάστασιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

Ἐὰν δὲν ἀνεδείχθη διοικητὴς δραστήριος, αὐτὸ ὀφείλεται μὲν ἐν μέρει εἰς τὸ ἤπιον τοῦ χαρακτῆρός του, δὲν εἶναι δὲ ξένον πρὸς τὴν βίαν τῶν πραγμάτων τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν ὁ αὐταρχικὸς Μελέτιος Νικομηδείας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν σημαίνοντες Φαναριῶται. Μ᾽ ὅλα ταῦτα ὁ Σωφρόνιος κατὰ τὸ 1776 κατώρθωσε νὰ ἀποστείλῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, καίτοι ὁ Ὑψηλάντης μειώνει τὴν ἀξίαν τοῦ κατορθώματος

---

[21]) **Βλέπε ἐμὸν ἔργον «Ἱστορία τοῦ Μ. Ρεύματος», σ. 145, 146 κ. ἀλλ.**

[22]) **Ἔνθ᾽ ἀν. σ. 619. Ἀπέθανε τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 1780.**

αὐτοῦ προσθέτων ὅτι ἀνεχώρησε «διὰ τὴν κατακραυγὴν τοῦ κόσμου». Ὁ αὐτὸς χρονογράφος λαμβάνων ἀφορμὴν ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τῶν Φαναριωτῶν ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀρχοντικοῦ συστήματος τοῦ Φαναρίου, συστήματος εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ἀνῆκεν. Παρουσιάσθη «ἐκ μέρους τοῦ ἀρχοντικοῦ συστήματος καὶ ἐζήτησε, παρόντος τοῦ Σωφρονίου, νὰ ἀπέλθουν εἰς τὰς ἐπαρχίας των» ὡρισμένοι ἀρχιερεῖς. Καὶ καταλήγει εἰς βάρος τῶν Φαναριωτῶν εἰς τὴν ἀκόλουθον μεροληπτικὴν κατ᾿ ἐμὲ κρίσιν: «Τοιαῦτά εἰσι τὰ καλὰ ὁποῦ προξενοῦσιν εἰς αὐτὸν τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον οἱ ἄρχοντες τοῦ Φαναρίου, ἀφορῶντες μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ ἴδιον χρηματικὸν κέρδος καὶ ἱεροσυλίαν καὶ οὐδέποτε ποσῶς εἰς τὸ ὄφελος καὶ εἰς τὸ κέρδος τοῦ Οἰκουμ. θρόνου» [23]). Εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν ὑπάρχει ὑπερβολὴ διότι, ὡς πολλάκις ἐσημείωσα, ὁ Ὑψηλάντης ἔχει τὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας του, δι᾿ αὐτὸ καὶ μεροληπτεῖ. Ὑπάρχει ὅμως εἰς τὰ λεγόμενά του καὶ ἓν μέρος σύμφωνον πρὸς τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τοῦ Φαναρίου τῆς ἐποχῆς του. Δι᾿ αὐτὸν τὸν λόγον ἀνέφερα τὴν κρίσιν του, τοιουτοτρόπως ὁ ἀναγνώστης θὰ ἀντιληφθῇ ἀκριβέστερον τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας διῴκει τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Σωφρόνιος καὶ θὰ κρίνῃ περὶ αὐτοῦ δικαιότερον [24]).

† Ο ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

---

23) Ἔνθ. ἀν. σ. 559, 560.

24) Περὶ τῶν Φαναριωτῶν ἔγραψα ἀρκετὰ εἰς τὸ 12ον κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τοῦ Μ. Ρεύματος.— Περὶ τοῦ Σωφρονίου, ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων πηγῶν καὶ βοηθημάτων, βλέπε: Σκ. Βυζαντίου, Κωνσταντινούπολις Β΄, σ. 543.— «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β΄ 248, Γ΄ 617, Δ΄ 199, 200, 283, Κ΄ 77, ΚΔ΄ 588, ΚΣΤ΄ 67, Λ΄ 79.— Φ. Βαφείδου Ἐκκλ. Ἱστορία Γβ 219, 220.— Α. Κεραμέως Παπαδοπούλου Ἱεροσολυμητικὴ Βιβλιοθήκη Γ΄ 286, Δ΄ 554.— Μαυρογορδάτειος Βιβλιοθήκη Α΄ 175, 176.— Νέος Ἑλληνομνήμων Στ΄ 219.— Dictionnaire de Théologie Catholique εἰς τὴν λέξιν Constantinople, Eglise de Constantinople.— Εὐαγγελικὸς κῆρυξ Θ΄ 131.— Ὀρθοδοξία Γ΄ 35, φ. 62.— Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία εἰς τὴν λέξιν Σωφρόνιος.— Σάρδεων Γερμανοῦ «Συμβολὴ εἰς τοὺς πατριαρχικοὺς Καταλόγους Β. σ. 101—104.— Περιοδ. «Παρνασσός», τόμ Ι΄ σ. 21.— Θεολογία Δ΄, σ. 180.— Νέα Σιὼν Θ΄ 301.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ Ματθαῖος (κεφ. ιδ', 23) ὁμιλῶν περὶ προσευχῆς τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Χριστὸς ἐπάνω «στὸ βουνό» λέγει: «Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ». Ὁ δὲ Λουκᾶς συνδέων τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸ ὄρος μὲ τὴν προσευχὴν καὶ μὲ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ γράφει: «Ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι, καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ». (στ',12).

Βουνόν, νύκτα, μόνωσις, τρία στοιχεῖα τὰ ὁποῖα προετοιμάζουν τὸ εὐνοϊκώτερον ἔδαφος διὰ τὴν προσευχήν. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἑρμηνεύων τὸ ιδ' κεφ. τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ὅπου τὸ χωρίον τὸ ὁποῖον παραπάνω ἀνέφερα, λέγει: «Διατί ὁ Χριστὸς ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας — νύκτα στὸ βουνὸ καὶ μόνος — προσηυχήθη; Διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι ἡ ἐρημία καὶ ἡ μόνωσις εἶναι καλὸν πρᾶγμα, ὅταν πρόκειται νὰ συναντηθῶμεν, νὰ συνομιλήσωμεν μὲ τὸν Θεόν. Δι' αὐτὸ λοιπόν, συνεχίζει, διαρκῶς τρέχει εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ἐκεῖ πολλὲς φορὲς περνᾷ τὰς νύκτας προσευχόμενος. Τοιουτοτρόπως μᾶς δίδει τὸ παράδειγμα νὰ ζητῶμεν εἰς τὰς προσευχὰς τὴν ἀταραξίαν καὶ ἡσυχίαν τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ τόσον ὁ κατάλληλος καιρὸς ὅσον καὶ ὁ κατάλληλος τόπος. «Ἡσυχίας γὰρ μήτηρ ἡ ἔρημος καὶ γαλήνης καὶ λιμὴν ἁπάντων ἀπαλλάσσων θορύβων» [1]).

Καὶ πράγματι ἡ περισυλλογὴ τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, ἡ συγκέντρωσις ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιτυγχάνεται μέσα στὴν ἡσυχίαν καὶ μάλιστα εἰς ἕνα τόπον ὁ ὁποῖος ἀπηχεῖ καθαρώτερον τὴν φωνὴν τῆς φύσεως καὶ τὴν συναρμονίζει καλλίτερον μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, φωνὴν ἡ ὁποία βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἐσωτερικῆς του ὑπάρξεως.

Διατί ἀπαιτοῦνται οἱ ὅροι αὐτοὶ διὰ τὴν προσευχήν; Τὴν ἐρώτησιν μᾶς τὴν δίδει ὁ ἴδιος τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλος: «Εὐχὴ διάλεξίς

---

[1]) **«Παιδεύων ἡμᾶς ὅτι καλὸν ἡ ἐρημία καὶ ἡ μόνωσις, ὅταν ἐντυγχάνειν δέῃ Θεῷ. Διά τοι τοῦτο συνεχῶς εἰς τὰς ἐρήμους ἄπεισι, κἀκεῖ διανυκτερεύει πολλάκις εὐχόμενος, παιδεύων καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ τόπου θηρᾶσθαι ἐν ταῖς εὐχαῖς ἀταραξίαν».**

ἐστι πρὸς τὸν Θεόν» [2]). Διάλεξις πρὸς τὸν Θεόν; Τὸ πεπερασμένον ὄν, ὁ θνητὸς ἄνθρωπος, ὁ σκώληξ, ἡ γῆ καὶ ὁ σποδός, συνομιλεῖ μὲ τὸ Ἄπειρον, μὲ τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός; Καὶ ὁ προφητάναξ Δαβὶδ ὅταν ἐξύμνει τὸ Σύμπαν καὶ τὸν Δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος προσέθετε καὶ τὰ ἑξῆς λόγια: «Ἡδυνθείη Αὐτῷ ἡ διαλογή μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ». Ἄς γίνῃ εὐχάριστος ὁ μετὰ τοῦ Θεοῦ διάλογός μου, ἡ προσευχή μου, θὰ αἰσθανθῶ μεγάλην ἐσωτερικὴν χαράν». Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἀπερροφημένος ἀπὸ ὑψηλὰς σκέψεις, βυθισμένος εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ ἀπείρου, κινεῖ τὰ χείλη τῆς ψυχῆς καὶ συνομιλεῖ μὲ τὸν Θεόν, τότε ἀκριβῶς δὲν εἶναι στὴν γῆν, δὲν εἶναι σποδός, δὲν εἶναι ἁπλοῦς ἄνθρωπος, εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὑπεράνθρωπος. Τότε ἁρμόζει εἰς αὐτὸν τὸ διαβιτικὸν «ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλους».

Ἡ ἀταραξία ὅμως τῆς ψυχῆς ἀπαιτεῖ τὴν ἐσωτερικὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Χωρὶς αὐτὴν δὲν ὠφελεῖ ἡ ἀπὸ τοῦ θορύβου τοῦ κόσμου ἀπομάκρυνσις. «Ἡ προσεκτικὴ ψυχή, λέγει ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος, κάμνει εἰς ἑαυτὴν τὴν μόνωσιν» [3]). Τί ὠφελεῖ ἂν ὁ μέλλων νὰ προσευχηθῇ μεταβαίνει μὲν εἰς τὴν ἔρημον, συναποκομίζει ὅμως μαζί του ὅλας τὰς φροντίδας, τὰς σκέψεις, τὰ θορυβώδη αἰσθήματα τῆς τύρβης τοῦ κόσμου;

Μόνον ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς πραγματικῆς μονώσεως καὶ ἀταραξίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς θερμῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως γινομένη ἡ προσευχὴ φέρει τοὺς καλοὺς καρπούς της. «Μέγα ὅπλον ἡ εὐχή, φωνάζει ὁ ἴδιος Χρυσόστομος, μεγάλη ἀσφάλεια, μέγας θησαυρός, μέγας λιμήν, ἄσυλον χωρίον» [4]).

Καὶ ὁ μέγας φωστὴρ τῆς Καισαρείας Βασίλειος μᾶς καθορίζει τὴν χριστιανικὴν προσευχήν. «Εἶναι αἴτησις ἀγαθοῦ ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ μέρους εὐσεβῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεόν. Τὴν αἴτησιν αὐτὴν δὲν τὴν κάμνουν ἐξάπαντος τὰ λόγια μόνον. . . Δὲν πρέπει μόνον εἰς λέξεις καὶ εἰς συλλαβὰς νὰ συνίσταται ἡ προσευχή, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ καλὸν ἀποτέλεσμά της προαπαιτεῖται «προαίρεσις ψυχῆς καὶ ἐνάρετοι πρά-

---

[2]) Ὁμιλία 30ῇ εἰς τὴν Γένεσιν. Migne, τόμ. 53, στ. 279—280.

[3]) Gignit senim sibi ipsa mentis intentio solitudinem. De divers, quaest, ad Simplicium, quaest. III βιβλ. γ΄.

[4]) Βλέπε σημ. 2.

ξεις, αἱ ὁποῖαι νὰ ἦναι οἱ ἀχώριστοι σύντροφοι τῆς ζωῆς μας» [5]). Καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ὅταν παρέδιδε τὴν λεγομένην Κυριακὴν προσευχὴν καθώριζε τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς προσευχῆς. Ὄχι φλύαροι πολυλογίαι, χωρὶς νὰ ἀνταποκρίνωνται πρὸς ἀνάλογα ἐσωτερικὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ λόγια τὰ ὁποῖα νὰ ἦναι τὸ ξεχείλισμα μιᾶς ἀνωτέρας ἐσωτερικῆς καταστάσεως, ἔκρηξις ἑνὸς πραγματικοῦ ἡφαιστείου εὐσεβείας. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ᾽ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου».

† Ο ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

---

[5]) **Λόγος εἰς μάρτυρα Ἰουλίτταν, Migne 31, 244.**

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΦΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

λ΄

«ΤΜΗΜΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΜΑΡΙΩΤΙΣΣΗΣ». *)

17) φ. 262β—269α «Μαρτύριον τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν ἀναργύρων κύρου καὶ ἰωάννου». Τὸ τέλος ἐλλιπές.

(18) ΑΡΙΘΜ. 18 [43])

Ὀνομασία

Βίοι καὶ Μαρτύρια 21 ἁγίων μηνὸς Ἰανουαρίου

Ἐποχὴ

ΙΒ αἰῶνος.

Διαστάσεις

Μεμβρ. 0,30×0,22,4. φ. 318.
Στίχοι σελ. 33. Σελίδες δίστηλοι. Δέσιμον
ἐκ δέρματος μέλανος ἐπὶ ξυλίνων πλακῶν. Γραφὴ ἀρίστη.

Περιεχόμενον

1) φ. 1—9β. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Θηβαίου.

---

*) (Συνέχεια ἐκ τῆς 281ης σελίδος τοῦ ΚΕ΄ τόμου, ἔτ. 1950).

[43]) Περιγραφὴ τοῦ κώδικος ἐγένετο καὶ ὑπὸ τοῦ Dr. Jos. Boyens. (Ἔνθ' ἀνωτ. σ. 55).

2) φ. 9β—14β. Μαρτύριον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Πολυεύκτου [44]).

3) φ. 14β—44. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ κοινοβιάρχου.

4) φ. 45—49β. Μαρτύριον τῶν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ μαρτύρων Ἑρμύλου καὶ Στρατονίκου.

5) φ. 49β—57α. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ διὰ Χριστὸν πτωχοῦ. Ἀρχή: «Τυρρανικόν τι χρῆμα τεκόντων στοργὴ καὶ δεσμὰ φύσεως ἄφυκτα».

6) φ. 58—70β. Λόγος εἰς τὴν προσκύνησιν τῆς τιμίας ἁλύσεως τοῦ ἁγίου καὶ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων.

7) φ. 70β—103β. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου, συγγραφεὶς καὶ ἀποσταλεὶς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ξένῃ μοναχοὺς παρὰ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας» [45]).

8) 103β—149. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου.

9) 150—154β. Ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον ἀπόστολον Τιμόθεον.

10) 154β—167α. Μαρτύριον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

11) φ. 168—196α. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κλήμεντος.

12) φ. 197—204β. Βίος τῆς ὁσίας Ξένης τῆς Ρωμαίας.

13 φ. 204β—222α. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου.

14) φ. 223—234β. Βίος καὶ πολιτεία Ξενοφῶντος καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων Ἰωάννου καὶ Ἀρκαδίου.

---

[44]) Ἡ αὐτὴ περιγραφὴ εὕρηται καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 17 χειρογράφῳ (10β—12α).

[45]) Ἡ αὐτὴ περιγραφὴ εὕρηται καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 17 χειρογράφῳ (72β—110β), Ἑλλ. Πατρολ Migne, τόμ. 26, στήλ. 835.

15) φ. 234β—234α. Ὑπόμνημα τύπον ἱστορίας ἐπέχον ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ θείου καὶ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἀρχή: «Ἀλλὰ πῶς ἄν τις αἰτίας καὶ νόμων ἡμᾶς ἀπαλλάξοι».

16) 241α—247β. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου.

17) φ. 247β—254β. Βίος καὶ μαρτύριον τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν ἀββᾶ Κύρου καὶ Ἰωάννου.

18) φ. 255α—265β. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μαρκιανοῦ πρεσβυτέρου καὶ Οἰκονόμου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐν τῷ φ. 264β ὑπάρχουσι διάφορα γνωμικά. Ἀπὸ δὲ τοῦ φ. 265β μέχρι τέλους ἄλλη χεὶρ καὶ ἄλλη μελάνη.

19) φ. 265β—290β. Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νείλου μοναχοῦ εἰς τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθοῦ ἁγίων πατέρων.

20) φ. 290β—312β. Βίος καὶ πολιτεία Ἀθανασίου ἀρχιεπισκόπου ἀλεξανδρείας.

21) φ. 312β—318 Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Νεοφύτου.

(19) ΑΡΙΘΜ. 19[46])

Ὀνομασία

«Συναξάριον Δεκεμβρίου».

Ἐποχὴ

ΙΑ—ΙΒ αἰῶνος.

Διαστάσεις

Μεμβρ. 0,23×0,23.5 φ. 224.

Στίχοι σελ. 32. Σελίδες δίστηλοι.

Δέσιμον ἐκ δέρματος μέλανος ἐπὶ ξυλίνων πλακῶν.

Διατήρησις καλή. Γραφὴ καλή.

---

[46]) Περιγραφὴ τούτου ἐγένετο καὶ ὑπὸ τοῦ Dr. Jos. Boyens. (Ἔνθ' ἀνωτ, σ. 58).

Περιεχόμενον

Ὁ κῶδιξ περιέχει βίους καὶ μαρτύρια ἁγίων, κατὰ Δεκέμβριον ἑορταζομένων.

Ἐν ἀρχῇ ὡς καὶ ἐν τέλει τοῦ κώδικος εὕρηνται ἀνὰ δύο φύλλα πρόσθετα ἐκτὸς κειμένου καὶ δι᾽ ἑτέρας γραφῆς.

Εἰς τὸ δεύτερον, τοῦ ἐκτὸς κειμένου φύλλου, διὰ νεωτέρας χειρὸς καὶ γραφῆς: «συναξαριστὴς τῆς Παναγίας τῆς ἐν νήσῳ Χάλκης».

Ἐν τῷ φ 1α «† ἐνταῦθα ἀκριβὴς τῆς βίβλου Πίναξ».

1) φ. 2α—30β. «Μαρτύριον τῶν ἁγίων μαρτύρων Θύρσου, Λουκίας, Καλλινίκου, Φιλήμονος καὶ Ἀπολλωνίου».

2) φ. 30β—39β. «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου».

3) φ. 39β—56β. «Ὑπόμνημα εἰς τὸν μέγαν προφήτην Δανιὴλ καὶ εἰς τοὺς ἁγίους τρεῖς παῖδας Ἀνανανίαν, Ἀζαρίαν καὶ Μισαήλ» [47]).

4) φ. 56β—65β. «Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Βονιφατίου».

5) φ. 65β—79α. «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σεβαστιανοῦ καὶ καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ Τραγκυλίνου, Νικοστράτου, Κλαυδίου, Κάστορος, Τιβουρτίου, Μαρκελίνου καὶ Μάρκου».

6) φ. 80—89β. «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου».

7) φ. 89β—96α. «Μαρτύριον τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἰουλιανῆς τῆς ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάσης».

8) φ. 97α—116β. «Μαρτύριον τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας».

9) φ. 116β—120β. «Μαρτύριον τῶν ἁγίων δέκα μαρτύρων ἐν Κρήτῃ».

---

[47]) Ἑλλ. Πατρολ. Migne, τόμ. 125, στήλ. 372—401.

10) φ. 121—136, 161α—167β. «Βίος καὶ πολιτεία καὶ ἄθλησις τῆς ὁσιομάρτυρος Εὐγενίας καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς».

11) φ. 137α—148β, 167β—168α. «Βίος καὶ πολιτεία Θεοδώρου τοῦ γραπτοῦ καὶ Θεοφάνους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ».

12) φ. 148β— 160α, 168α—180α. «Μαρτύριον τῶν μαρτύρων Ἴνδη καὶ Δόμνας καὶ δισμυρίων ἄλλων μαρτυρησάντων ἐν Νικομηδείᾳ».

13) φ. 181α—202β. «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἀρχιμανδρίτου Μαρκέλλου, μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων».

14) φ. 181α—224. «Βίος καὶ πολιτεία τῆς ὁσίας Μελάνης τῆς Ρωμαίας».

(20) ΑΡΙΘΜ. 20[48])

Ὀνομασία

«Συναξάριον Δεκεμβρίου».

Ἐποχὴ

ΙΑ αἰῶνος.

Διαστάσεις

Μεμβρ. 0,28.5×0,24. φ. 328.

Στίχοι σελίδων 27. Σελίδες δίστηλοι.

Δέσιμον ἐκ δέρματος μέλανος ἐπὶ ξυλίνων πλακῶν.

Κῶδιξ ὀγκώδης. Ἐλλιπὴς κατὰ τὸ τέλος. Διατήρησις καλή. Γραφὴ ἀρίστη.

Περιεχόμενον

Περιέχει βίους καὶ ματύρια ἁγίων κατὰ Δεκέμβριον ἑορταζομένων.

Ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει ἀνα 4 φ. πρόσθετα.

Ἐν τῇ κάτω ᾤᾳ τοῦ φ. 2α διὰ νεωτέρας χειρὸς σημειοῦται: «Πατερικὸν τῆς Παναγίας τῆς ἐν τῇ νήσῳ Χάλκης».

1) φ. 1—11β. «Ἄθλησις καὶ μαρτύριον τῆς ἁγίας καὶ ἐνδόξου καὶ καλλινίκου μάρτυρος βαρβάρας».

(Συνεχίζεται)

48) Περιγραφὴ τοῦ κώδικος ἐγένετο καὶ ὑπὸ τοῦ Dr. Jos. Boyens. (Ἔνθ' ἀνωτ. σ. 68).

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Σύγκλησις Κεντρικῆς καὶ Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς:

ΑΠΟ 8ης μέχρι 15ης Ἰουλίου τοῦ παρόντος ἔτους συνῆλθεν ἐν Τορόντο τοῦ Καναδᾶ ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὡς συνήθως, τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς προηγήθη ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπή, ἧς αἱ ἐργασίαι διήρκεσαν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας (4—8 Ἰουλίου).

Τῶν ἐργασιῶν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς μετέσχον ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς ἀνερχόμενα εἰς 90, εἴτε ἀμέσως, εἴτε δι᾿ ἀναπληρωτῶν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Chichester Dr. G. K. A. Bell. Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετέσχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανός, ἔχων ὡς συνοδὸν τὸν αἰδεσιμ. Καθηγητὴν Dr. G. Florovski καὶ τὸν ἐκτάκτως κληθέντα Καθηγητὴν τοῦ ἐν Παρισίοις Ὀρθοδόξου Ρωσσικοῦ Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου L. Zander.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἤρχισαν διὰ δημοσίας κοινῆς προσευχῆς μ. μ. ἐν τῷ κεντρικῷ Ναῷ τῆς Ἡνωμ. Ἐκκλησίας τοῦ Καναδᾶ ἐν Τορόντο, καθ᾿ ἣν ὡμίλησεν ὁ κ. Fry Λουθηρανὸς ἀντιπρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς. Τὴν πρωΐαν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου μετεδόθησαν κήρυγμα καὶ προσευχαὶ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Bell καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων καθ᾿ ὅλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸν Καναδᾶν.

Κατωτέρω καταχωρίζεται περίληψις τῶν κυριωτέρων ἐργασιῶν καὶ ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς:

1. Ἠκροάσθη καὶ ἐδέχθη τὴν ἔκθεσιν τοῦ Γ. Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου Visser-T-Hooft, περὶ τῆς σημερινῆς θέσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου, συνηγορήσαντος ὑπὲρ τῆς ποιοτικῆς μᾶλλον ἢ ποσοτικῆς προόδου τοῦ Π. Συμβουλίου.

2. Ἐδέχθη περιληπτικὴν Ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διεθνῶν Ὑποθέσεων περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἐν ἁπάσαις ταῖς χώραις καὶ προέβη εἰς σχετικὰς ἀποφάσεις.

3. Ἐδέχθη καὶ συνέστησεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ὅπως μελετήσουν καὶ ἀναφέρουν τὰς ἀπόψεις των εἰς τὴν πρώτην πλήρη ἔκθεσιν περὶ τῆς σημασίας τοῦ Παγκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, πραγματευομένην τὸ ζήτημα τί τὸ Συμβούλιον περιλαμβάνει καὶ τί δὲν περιλαμβάνει διὰ τὰς ἀποτελούσας μέλη του Ἐκκλησίας ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλας σχέσεσιν. Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ τιτλοφορουμένη «Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὸ

Παγκ. Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» προὐκάλεσεν εὐρεῖαν συζήτησιν, ἧς συμμετέσχον καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι, ἐπιμείναντες ὅπως γένηται δεκτὴ ἡ πρότασις «ὅτι καὶ Ἐκκλησίαι πιστεύουσαι περὶ ἑαυτῶν ὅτι εἶναι αἱ μόναι ὀρθαὶ» δύνανται νὰ μετέχωσι τοῦ Συμβουλίου.

4. Συζητηθέντος τοῦ ζητήματος τῆς συγκροτήσεως τῆς δευτέρας Συνελεύσεως τοῦ Συμβουλίου, ἐγένετο δεκτὸν σχέδιον, καθ᾿ ὃ τὸ κύριον θέμα συζητήσεως ἐν τῇ Γ. Συνελεύσει θὰ εἶναι : «Ἡ βεβαίωσις ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Κύριος εἶνε ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου». Ἡ ἐπὶ τούτῳ ὁρισθεῖσα Ἐπιτροπὴ θ᾿ ἀσχοληθῇ περὶ τὰς λεπτομερείας τοῦ θέματος.

5. Ἐδέχθη τὴν ἐτησίαν ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διεθνῶν Ὑποθέσεων ὡς καὶ ἰδιαιτέραν αὐτῆς τοιαύτην, συνιστῶσαν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μὴ ὑπογράψουν τὴν «Ἔκκλησιν τῆς Στοκχόλμης», ἥτις ὑπηγορεύθη ὑπὸ τῶν δῆθεν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης κηδομένων Κομμουνιστῶν.

6. Ἐγένετο δεκτὸν τὸ κείμενον ἐπιστολῆς, δι᾿ ἧς ἐκφράζεται συμπάθεια καὶ ἐνθάρρυνσις πρὸς τοὺς ἐν Κορέᾳ Χριστιανοὺς καὶ ἐνεκρίθη δήλωσις ὑποστηρίζουσα τὴν ἐνέργειαν τῶν Ἡν Ἐθνῶν ἐν Κορέᾳ καὶ ἀξιοῦσα, ὅπως ἀποφευχθῇ ἡ χρῆσις ἀτομικῆς βόμβας ἢ βακτηριολογικῶν ὅπλων.

7. Ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ προέβη ὡσαύτως εἰς ἀποφάσεις περὶ φυλετικῶν σχέσεων καὶ ἐνέκρινε τὴν ἀποστολὴν Ἐπιτροπῆς ἐκ περισσοτέρων φυλῶν ἀπαρτιζομένης, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν Ν. Ἀφρικὴν ἐξ ὀνόματος τοῦ Παγκ. Συμβουλίου.

8. Ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ ἐνέκρινεν ἔκθεσιν περὶ προσφύγων ἐν Εὐρώπῃ καὶ Κίνᾳ, ἐν Ἰνδίαις, Πακιστάν, Κορέᾳ καὶ συνέστησεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐντείνωσι τὰς προσπαθείας των, προσερχόμεναι ἐπίκουροι πρὸς αὐτάς.

9. Ἐδέχθη ὡσαύτως τὴν Ἔκθεσιν Συνεδρίου, συνελθόντος ἐν τῷ Οἰκ. Ἰνστιτούτῳ τῆς Γενεύης περὶ διεθνοῦς Δικαίου καὶ διώρισεν Ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην καὶ ὑπόδειξιν νομοθεσίας, προστατευούσης τοὺς διὰ λόγους συνειδήσεως ἀντιτιθεμένους εἰς τὴν ὁπλοφορίαν.

10. Ἤκουσε τὴν ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ Ζωῆς καὶ Ἐργασίας τῶν Γυναικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ προέβη εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

11. Ἤκουσε καὶ ἐδέχθη τὴν ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ «Τμήματος Σπουδῶν», περὶ προόδου ἐν ταῖς νῦν σπουδαῖς καὶ προσπαθειῶν πρὸς ἀνάπτυξιν νέων μεθόδων Οἰκουμ. σπουδῶν.

12. Ἤκουσε καὶ ἐδέχθη τὴν ἔκθεσιν τῆς «Ἐπιτροπῆς περὶ Πί-

στεως καὶ Διοικήσεως», ἥτις ἀνέφερε τὰ σχέδια αὐτῆς περὶ προετοιμασίας καὶ συγκροτήσεως Παγκοσμ. Συνεδρίου περὶ «Πίστεως καὶ Διοικήσεως» ἐν Lund τῆς Σουηδίας κατὰ τὸ 1952.

13. Ἤκουσε καὶ ἐδέχθη τὴν ἔκθεσιν τοῦ περὶ Νεολαίας Τμήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερε τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν ἐνεργειῶν του μετ᾿ ἄλλων Τμημάτων τοῦ Παγκ. Συμβουλίου, τὴν αὔξησιν τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὀρθοδόξων, ἰδίᾳ ἐξ Ἀντιοχείας καὶ ἐκ Κύπρου καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ὑποδοχὴν τοῦ Προγράμματος τῶν Κατασκηνώσεων.

14. Ὡσαύτως ἤκουσε καὶ ἐδέχθη τὴν ἔκθεσιν περὶ τοῦ Οἰκ. Ἰνστιτούτου, ὅπερ ἐπροικίσθη τελευταῖον διὰ νέας δωρεᾶς τοῦ Vanderbilt ἐκ 250 χιλ. δολλ. πρὸς ἐξαγορὰν καὶ διαρρύθμισιν τοῦ κτιρίου τοῦ Οἰκ. Ἰνστιτούτου, ὡς καὶ ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς γενομένης προόδου εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς Ἱστορίας τῆς Οἰκουμεν. Κινήσεως.

15. Λίαν ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ ἔκθεσις τοῦ Τμήματος τῆς Διεκκλησιαστικῆς βοηθείας καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Προσφύγων, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Τμήματος Robert Mavkic. Τὴν ἔκθεσιν ὑπεστήριξε διὰ θερμῶν λόγων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων, ὡς προσωπικῶς ἀντιληφθεὶς τὰς παρεχομένας ὑπὸ τοῦ Τμήματος ὑπηρεσίας καὶ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις, ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐξακολουθήσουν νὰ ὑποστηρίζουν τὸ Τμῆμα. Ἀπεφασίσθη ὡσαύτως ὅπως ἐγκριθῇ νέος Κανονισμός, προβλέπων ἐτησίαν εὐρεῖαν σύσκεψιν περὶ διεκκλησιαστικῆς βοηθείας καὶ ὀλιγομελῆ Διοικ. Ἐπιτροπὴν καὶ ἐσημειώθη εὐαρέστως ἡ μεγάλως βελτιωθεῖσα οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Τμήματος.

16. Ἐνεκρίθη ἡ ἔκθεσις τῆς Οἰκονομ. Ἐπιτροπῆς ἥτις περιέλαβε:

α΄) ἔντυπον λογοδοσίαν, ἐξελεγχθεῖσαν τοῦ 1949,
β΄) δήλωσιν περὶ τῆς ἐνεστώσης οἰκονομικῆς καταστάσεως,
γ΄) προϋπολογισμὸν τοῦ 1951, ὅστις καὶ ἐγένετο δεκτός.

Ἡ Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς τούτοις διένειμε κατάλογον τῶν συνδρομῶν ἀπὸ μέρους τῶν μελῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ 1953. Σημειωτέον ὅτι τὰ 4/5 τῶν δαπανῶν καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν.

17. Ἐγένετο μετὰ λύπης δεκτὴ ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς προεδρείας τοῦ Π. Συμβουλίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλης μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου του παραίτησιν καὶ ἐξελέγη ὡς διάδοχός του ὁ γνωστὸς ἐπίσκοπος ἐν Νορβηγίᾳ Eivind Berggrav.

18. Ἠκούσθη καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἔκθεσις τῆς Γραμματείας περὶ διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ εὐρυτάτου ἐνδιαφέροντος ὅπερ προὔ-

κάλεσε καὶ ἐγένετο δεκτὴ πρότασις τῶν Ἡνωμ. Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν, ὅπως προσθέσουν εἰς τὴν Γραμματείαν πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἓν μέλος διὰ μίαν τριετίαν.

19. Ἤκουσεν ἔκθεσιν τῆς μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ μελῶν τῆς Διεθνοῦς Ἱεραποστολικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μελῶν τοῦ Παγκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, περιλαμβάνουσαν συνδεδυασμένην ἐνέργειάν των ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ, τὴν σύστασιν Γραμματείας τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς καὶ ἐξέτασιν τῶν οἰκουμενικῶν καὶ ἱεραποστολικῶν ἀπόψεων τῆς Ἐκκλησίας.

20. Ἐδέχθη αἰτήσεις περὶ ἐγγραφῆς ὡς μελῶν τοῦ Παγκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἐκπληρουσῶν τοὺς ὅρους πρὸς ἐγγραφὴν μετὰ ἓξ μῆνας ἀπὸ τοῦ νῦν,

α΄) τῆς Μεθοδιστικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κεϋλάνης,
β΄) τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Βορείου Περσίας,
γ΄) τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κεντρῴας Ἰάβας,
δ΄) τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Λουθηρανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Βραζιλίᾳ.

Οὕτως ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν - μελῶν τοῦ Παγκ. Συμβουλίου ἀνῆλθεν εἰς 160.

21. Ἐδέχθη ὅπως καὶ τὰ Συμβούλια τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ Ν. Ζηλανδίᾳ Ἐκκλησιῶν καταλεγῶσι μεταξὺ τῶν Ἐθνικῶν ἐκείνων Συμβουλίων, μεθ᾽ ὧν τὸ Παγκ. Συμβούλιον εὑρίσκεται εἰς ἐπισήμους σχέσεις.

22. Ὡρίσθη ὅπως ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ συνέλθῃ κατὰ μὲν τὸν Αὔγουστον τοῦ 1951 ἀπὸ 4—11 ἐν Γενεύῃ, κατὰ δὲ τὴν α΄ ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου 1952 ἐν Σκανδιναβίᾳ.

23. Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐν Τορόντο συγκροτηθέντος Συνεδρίου τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς, τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τορόντο ἀπεφάσισε νὰ τιμήσῃ διὰ τοῦ τίτλου τοῦ «Διδάκτορος τῆς Θεολογίας» 12 ἐκ τῶν μελῶν της, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θυατείρων. Ἡ ἀναγόρευσις ἐγένετο πανηγυρικὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Convocation Hall, προηγήθη δὲ αὐτῆς, ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ, εἴσοδος τῶν Ἀκαδημ. Ἀρχῶν καὶ τῶν ὑποψηφίων. Ὁ ἀντιπρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Καναδᾶ Kingston ἀπένειμε τὰ διπλώματα, οἱ δὲ ὑποψήφιοι προσκληθέντες περιεβλήθησαν διὰ τῆς Πανεπιστημιακῆς τηβέννου καὶ ὑπέγραψαν ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ. Ὁ Διοικητὴς ὡσαύτως τῆς πόλεως Ontario, ἧς πρωτεύουσα τὸ Τορόντο ὑπεδέχθη τοὺς συνέδρους ἐν τῷ Κυβερνητικῷ Μεγάρῳ καὶ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέ-

ροντος εἶπεν ὅτι παρηκολούθησε διὰ τοῦ Τύπου τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου.

Κατωτέρω καταχωρίζεται, λόγῳ τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς, τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» ἐκθέσεως, ἣν ἀπεδέχθη ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ συνέστησεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας πρὸς μελέτην:

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

1. Εἰσαγωγή.

Ἡ πρώτη ἐν Ἄμστερδαμ Συνέλευσις ἀπεδέχθη τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν «περὶ τοῦ κύρους τοῦ Συμβουλίου».

«Τὸ Παγκ. Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπαρτίζεται ἐξ Ἐκκλησιῶν αἵτινες ἀναγνωρίζουν τὸν Ἰ. Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα. Εὑρίσκουν τὴν ἑνότητα αὐτῶν ἐν Αὐτῷ. Δὲν εἶνε οἱ δημιουργοὶ τῆς ἑνότητος αὐτῶν. Εἶναι Θεοῦ τὸ δῶρον. Ἀλλὰ γινώσκουν ὅτι εἶνε καθῆκον των νὰ συντελέσουν ἀπὸ κοινοῦ, ὥστε ἡ ἑνότης αὐτὴ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ τῇ ζωῇ. Τὸ Συμβούλιον ποθεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ τὰς Ἐκκλησίας, αἵτινες εἶναι τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸ μέλη ὡς ὄργανον δι᾿ οὗ δύνανται κοινῇ νὰ μαρτυρήσουν ὅτι ὑπακούουν εἰς τὸν Ἰ. Χριστὸν καὶ νὰ συνεργασθοῦν εἰς ζητήματα, ἀπαιτοῦντα κοινὴν ἐνέργειαν. Ἀλλὰ τὸ Συμβούλιον οὐδαμῶς ἐπιθυμεῖ νὰ σφετερισθῇ οἱονδήποτε ἔργον, ὅπερ ἀνήκει ἤδη εἰς τὰς συνιστώσας αὐτὸ Ἐκκλησίας, ἢ ν᾿ ἀσκήσῃ ἔλεγχον ἐπ᾿ αὐτῶν ἢ νὰ νομοθετήσῃ δι᾿ αὐτάς. Κωλύεται ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ νὰ πράξῃ τοῦτο. Πλὴν τούτου τὸ Συμβούλιον, καίπερ σοβαρῶς ἐπιζητοῦν κοινότητα σκέψεως καὶ ἐνεργείας δι᾿ ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη, ἀποκρούει πᾶσαν σκέψιν ν᾿ ἀποβῇ ἓν μοναδικὸν ἐκκλησιαστικὸν συγκρότημα, ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν αἵτινες συνηνώθησαν, ἵνα συγκροτήσουν τὸ Συμβούλιον, ἢ κατασκεύασμα δεσποζόμενον ὑπὸ μιᾶς συγκεντρωμένης διοικητικῆς αὐθεντίας.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Συμβουλίου εἶναι νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἑνότητά του κατ᾿ ἄλλον τρόπον. Ἡ ἑνότης πηγάζει ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἥτις συνδέουσα τὰς ἀπαρτιζούσας Ἐκκλησίας πρὸς Αὐτὸν συνδέει αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας. Σοβαρὰ ἐπιθυμία τοῦ Συμβουλίου εἶναι, ὅπως ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι συνδεθοῦν στενώτερον μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ

ἐντεῦθεν στενώτερον πρὸς ἀλλήλας. Ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης Του θὰ ἐπιθυμοῦν συνεχῶς νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ ἀλλήλων καὶ νὰ ἐνισχύουν ἀλλήλας ἐν τῇ λατρείᾳ καὶ τῇ μαρτυρίᾳ «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζουσαι καὶ οὕτως ἀναπληροῦσαι τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ δήλωσις αὐτὴ ἀπήντησεν αὐθεντικῶς εἴς τινα τῶν ἐρωτημάτων, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν ὅσον ἀφορᾶ τὴν φύσιν τοῦ Συμβουλίου. Ἀλλ᾽ εἶναι πρόδηλον ὅτι ἄλλα ἐρωτήματα νῦν τίθενται καὶ πρέπει νὰ γίνῃ μία ἀπόπειρα εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν, ἰδιαιτέρως ἂν ληφθῇ ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι ἐμφανίζονται πολλαὶ ἐσφαλμέναι καὶ ἀνακριβεῖς ἀντιλήψεις περὶ τοῦ Συμβουλίου.

2. Ἡ ἀνάγκη νεωτέρας Δηλώσεως.

Τὸ Παγκ. Συμβ. τῶν Ἐκκλησιῶν παρουσιάζει νέαν καὶ ἄνευ προηγουμένου ἀντίληψιν τοῦ προβλήματος τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων. Ὁ σκοπὸς καὶ ἡ φύσις του εὐκόλως δύνανται νὰ παρεξηγηθοῦν. Θὰ εἶναι ἑπομένως σωτήριον, ἂν δηλώσωμεν σαφῶς καὶ ὁριστικῶς τί εἶναι τὸ Παγκ. Συμβούλιον, καὶ τί δὲν εἶναι.

Ὁ ἀκριβέστερος αὐτὸς καθορισμὸς ἐνέχει δυσκολίας τινας. Δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας τὸ γεγονὸς ὅτι αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι ἀπέφυγον νὰ δώσουν λεπτομερείας καὶ ἀκριβεῖς ὁρισμοὺς περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἂν τοῦτο ἀληθεύῃ δι᾽ αὐτάς, δὲν θ᾽ ἀναμείνῃ κανεὶς ὅτι τὸ Συμβούλιον θὰ δυνηθῇ εὐκόλως νὰ ἐπιτύχῃ ὁρισμὸν ὅστις ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ᾽ ὄψιν ὅλας τὰς διαφόρους ἐκκλησιολογίας, τῶν ἀπαρτιζουσῶν αὐτὸ μελῶν —Ἐκκλησιῶν. Τὸ Παγκ. Συμβούλιον ἀσχολεῖται περὶ διαιρέσεις μεταξὺ τῶν ὑφισταμένων Ἐκκλησιῶν αἵτινες ἔδει νὰ μὴ ὑπάρχουν, διότι ἀντίκειν ται εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας. Τοιαύτη κατάστασις δὲν δύναται ν᾽ ἀντιμετωπισθῇ δι᾽ ὅρων δεδομένων ὑπὸ ἀνεγνωρισμένων προηγουμένων. Τὸ κύριον πρόβλημα εἶναι πῶς θὰ δυνηθῇ κανεὶς νὰ διατυπώσῃ τὰ ἐκκλησιολογικὰ συμπεράσματα ἑνὸς σώματος ἐν τῷ ὁποίῳ ἀντιπροσωπεύονται τόσαι διάφοροι ἀντιλήψεις περὶ Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ τὰς κατηγορίας ἢ τὴν γλῶσσαν μιᾶς ἰδιαιτέρας ἀντιλήψεως περὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅπως διασαφηνίσωμεν τὴν σημασίαν τοῦ Παγκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ πράξωμεν ἄριστα ἂν ἀρχίσωμεν ἀπὸ σειρᾶς ἀρνήσεων, ὥστε ν᾽ ἀπομακρύνωμεν ἐξ ἀρχῆς παρεξηγήσεις τινας, αἵτινες δύνανται εὐκόλως νὰ γεννηθοῦν ἢ ἐγεννήθησαν συνεπείᾳ τοῦ καινοφανοῦς καὶ ἄνευ προηγουμένου χαρακτῆρος τῆς ὑποκειμένης ἀντιλήψεως.

3. Τί δὲν εἶναι τὸ Παγκ. Συμβ. τῶν Ἐκκλησιῶν.

α′ Τὸ Π. Σ. Ε. δὲν εἶναι καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γίνῃ «Ὑπὲρ—Ἐκκλησία.

Δὲν εἶναι Ὑπερεκκλησία. Δὲν εἶναι ἡ Παγκόσμιος Ἐκκλησία. Δὲν εἶναι ἡ Una Sancta περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλοῦν τὰ Σύμβολα. Ἡ παρεξήγησις αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται, καίτοι ἀπεκρούσθη ὅσον ἦτο δυνατὸν σαφῶς εἰς τὰς ἐπισήμους δηλώσεις τοῦ Συμβουλίου. Στηρίζεται εἰς πλήρη ἄγνοιαν τῆς πραγματικῆς καταστάσεως ἐντὸς τοῦ Συμβουλίου. Διότι ἂν τὸ Συμβούλιον ἤθελε κατά τινα τρόπον νὰ παραβιάσῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ Καταστατικοῦ του ὅτι δὲν δύναται νὰ νομοθετῇ ἢ νὰ ἐνεργῇ διὰ λογαριασμὸν τῶν ἀπαρτιζουσῶν αὐτὸ ὡς μελῶν Ἐκκλησιῶν, θὰ ἔπαυε νὰ ἔχῃ τὴν ὑποστήριξιν τῶν μελῶν του.

Ὁμιλοῦντες περὶ «μελῶν—Ἐκκλησιῶν» ἐπαναλαμβάνομεν φράσιν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Παγκ. Σομβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν: «Ἀποτελεῖν μέλος τοῦ Συμβουλίου οὐδόλως σημαίνει ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι ἀνήκουν εἰς ἓν Σῶμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λάβῃ ἀποφάσεις δι᾿ αὐτάς. Ἑκάστη Ἐκκλησία διατηρεῖ τὸ καταστατικόν της δικαίωμα νὰ ἐγκρίνῃ ἢ ν᾿ ἀπορρίψῃ δηλώσεις ἢ ἐνεργείας τοῦ Συμβουλίου. Τὸ κῦρος τοῦ Συμβουλίου συνίσταται μόνον ἐν τῇ βαρύτητι, τὴν ὁποίαν ἀποκτᾷ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις διὰ τῆς σοφίας του». (William Temple, ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης).

β′ Ὁ σκοπὸς τοῦ Π. Σ. Ε. δὲν εἶναι νὰ διαπραγματεύηται ἑνώσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπερ δύναται νὰ γίνῃ μόνον ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν των, ἐνεργουσῶν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, ἀλλὰ νὰ φέρῃ τὰς Ἐκκλησίας εἰς ζῶσαν ἐπαφὴν πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ προαγάγῃ τὴν μελέτην καὶ συζήτησιν τῶν ζητημάτων τῆς Χριστιανικῆς ἑνότητος.

Δι᾿ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν ἐνεργειῶν του τὸ Συμβούλιον μαρτυρεῖ τὴν ἀνάγκην σαφεστέρας ἐκδηλώσεως **τῆς μοναδικότητος** τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ παραμένει δικαίωμα καὶ καθῆκον ἑκάστης Ἐκκλησίας νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς οἰκουμενικῆς αὐτῆς ἐμπειρίας τοιαῦτα συμπεράσματα, ὡς αἰσθάνεται ἑαυτὴν ὑπόχρεων νὰ πράξῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδίων αὐτῆς πεποιθήσεων. Καμμία ἑπομένως Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ φοβῆται ὅτι τὸ Π. Σ. Ε. θὰ ἐκβιάσῃ αὐτὴν νὰ λάβῃ ἀποφάσεις, ἀναφερομένας εἰς ἕνωσιν μετ᾿ ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

γ′ Τὸ Π. Σ. Ε. δὲν δύναται καὶ δὲν ὀφείλει νὰ βασίζηται ἐπὶ οἱασδήποτε ἰδιαιτέρας ἀντιλήψεως περὶ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν προδικάζει ἄρα τὸ ἐκκλησιολογικὸν πρόβλημα.

Συχνάκις ὑπεδείχθη ὅτι ἡ κυριαρχοῦσα ἢ ὑποκειμένη ἀντίληψις

τοῦ Συμβουλίου εἶναι ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς Σχολῆς σκέψεως. Εἶναι δυνατὸν βεβαίως εἰς ἓν ἰδιαίτερον Συνέδριον ἢ εἰς μίαν ἰδιαιτέραν Δήλωσιν ν᾽ ἀνεύρῃ τις ἴχνη τῆς ἰσχυρᾶς ἐπιδράσεως μιᾶς παραδόσεως ἢ θεολογίας. Τὸ Συμβούλιον ὡς τοιοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ τὸ ὄργανον μιᾶς Ὁμολογίας ἢ μιᾶς Σχολῆς, χωρὶς ν᾽ ἀπολέσῃ αὐτὸν **τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ.** Ὑπάρχει χῶρος καὶ διάστημα ἐν τῷ Π. Σ. διὰ τὴν Ἐκκλησιολογίαν ἑκάστης Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι ἑτοίμη νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν συνδιάλεξιν καὶ ἥτις ἵσταται ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ Συμβουλίου ὡς «Κοινωνίας Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀποδέχονται τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα».

Τὸ Π. Σ. ὑφίσταται πρὸς τοῦτο, ὅπως αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι ἀντιμετωπίζουν τὰς διαφοράς των καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμία Ἐκκλησία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μεταβάλῃ τὴν Ἐκκλησιολογίαν της, διότι ἀποτελεῖ μέλος τοῦ Π. Σ.

δ΄ Τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ Π. Σ. Ε. συνεπάγεται ὅτι Ἐκκλησία τις θεωρεῖ τὴν ἰδίαν αὐτῆς περὶ Ἐκκλησίας ἀντίληψιν ὡς σχετικὴν ἁπλῶς.

Ὑπάρχουν κριτικοί, καὶ οὐχὶ σπανίως φίλοι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, οἵτινες ψέγουν καὶ ἐπαινοῦν αὐτὸ διὰ τὸν δῆθεν ἐν αὐτῷ Latitudinarianism (εὐρύτητα ἀντιλήψεων, ὅρος θεολογικός). Κατ᾽ αὐτοὺς ἡ Οἰκουμ. Κίνησις ὑποστηρίζει τὴν θεμελιώδη ἰσότητα ὅλων τῶν Χριστιανικῶν διδασκαλιῶν καὶ ἀντιλήψεων περὶ Ἐκκλησίας καὶ διὰ ταῦτα δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀληθείας. Ἡ παρεξήγησις αὐτὴ προέρχεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ οἰκουμενικότης ἐν τῷ πνεύματι αὐτῶν ταὐτίζεται πρὸς ἰδιαζούσας θεωρίας περὶ ἑνότητος, αἵτινες ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ οἰκουμενικῇ ἱστορίᾳ, ἀλλ᾽ αἵτινες δὲν ἀντιπροσωπεύουν τὴν κοινὴν ἄποψιν τῆς Κινήσεως ὡς ὅλου καὶ οὐδέποτε ἐπισήμως ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τοῦ Παγκ. Συμβουλίου.

ε΄ Τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ Π. Σ. Ε. δὲν συνεπάγεται τὴν ἀποδοχὴν εἰδικῆς διδασκαλίας, ἀφορώσης τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος.

Τὸ Συμβούλιον ὑποστηρίζει τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἑνότητα. Ἀλλ᾽ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὑπάρχουν τοιοῦτοι οἵτινες ἀντιλαμβάνονται τὴν ἑνότητα καθ᾽ ὁλοκληρίαν ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς **πλήρη** συμφωνίαν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς διδασκαλίας. Ἕτεροι οἵτινες ἀντιλαμβάνονται αὐτὴν κυρίως ὡς μυστηριακὴν κοινωνίαν στηριζομένην ἐπὶ κοινῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Ἄλλοι οἵτινες θεωροῦν ἀμφότερα ἀπαραίτητα. Ἄλλοι οἵτινες

θ' ἀπήτουν ἑνότητα εἰς θεμελιώδη τινα Πίστεως καὶ Διοικήσεως. Ἄλλοι οἵτινες ἐκδέχονται τὴν μίαν Ἐκκλησίαν ἀποκλειστικῶς ὡς μίαν παγκόσμιον πνευματικὴν ἀδελφότητα ἢ φρονοῦν ὅτι ὁρατὴ ἑνότης εἶναί τι ἐπουσιῶδες ἢ ἀνεπιθύμητον. Ἀλλ' οὐδεμία τῶν ἐκδοχῶν αὐτῶν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ **Οἰκουμενικὴ θεωρία.** Τὸ πλῆρες σημεῖον τῆς Οἰκουμενικῆς συνδιαλέξεως εἶναι ἀκριβῶς ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐκδοχαὶ εἰσέρχονται εἰς δυναμικὰς σχέσεις πρὸς ἀλλήλας.

Ἰδιαιτέρως τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ Π. Σ. Ε. δὲν σημαίνει ἀποδοχὴν ἢ ἀπόρριψιν τῆς διδασκαλίας ὅτι ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας συνίσταται εἰς τὴν ἑνότητα τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας. Οὕτως ἡ δήλωσις τῆς Ἐγκυκλίου Mystici Corporis, ἡ ἀφορῶσα ὅτι αὐτὴ θεωρεῖ ὡς τὴν πλάνην «πνευματικωτέρας ἀντιλήψεως τῆς ἑνότητος», δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ Π. Σ. Ε. Τὸ Π. Σ. δὲν φαντάζεται «μίαν Ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ ἢ ψηλαφήσῃ, ἥτις θὰ ἦτο καθαρῶς πνευματικὴ καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ πολυάριθμα Χριστιανικὰ σωματεῖα καίπερ διϊστάμενα ἐν ζητήμασι πίστεως, θὰ ἦσαν οὐχ ἧττον ἡνωμένα δι' ἑνὸς ἀοράτου δεσμοῦ». Τὸ Π. Σ. ἐν τούτοις περιλαμβάνει Ἐκκλησίας αἵτινες πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐσιωδῶς εἶναι ἀόρατος, ὡς καὶ τοιαύτας αἵτινες πιστεύουν ὅτι ἡ ὁρατὴ ἑνότης εἶναί τι οὐσιῶδες.

4. Αἱ βασικαὶ ἀντιλήψεις τοῦ Π. Σ. Ε.

Ὀφείλομεν νὰ προσπαθήσωμεν νῦν, ὅπως ὁρίσωμεν τὰς θετικὰς ἀντιλήψεις ἐφ' ὧν βασίζεται τὸ Π. Σ. Ε. καὶ τὰς ἐκκλησιολογικὰς συνεπείας διὰ τὰς ἀποτελεσάσας μέλη αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

α' Αἱ Ἐκκλησίαι - μέλη τοῦ Συμβουλίου πιστεύουν ὅτι συνομιλία, συνεργασία καὶ κοινὴ μαρτυρία τῶν Ἐκκλησιῶν ὀφείλουν νὰ στηρίζωνται ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀναγνωρίσεως ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ θεία κεφαλὴ τοῦ σώματος.

Ἡ θέσις τοῦ Π. Σ. Ε. εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κεντρικοῦ γεγονότος ὅτι «θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός». Ἡ φράσις αὐτὴ ἐκφράζει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν», Ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ συνάγῃ τὰ τέκνα Αὐτοῦ καὶ Αὐτὸς νὰ οἰκοδομῇ τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ.

Ἐντεῦθεν καὶ σχέσις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν δύναται νὰ ὑφίσταται ἢ νὰ ἐλπίζηται, ἂν μὴ ἔχῃ τὴν ἀρχήν της εἰς τὴν κοινὴν ὑποταγὴν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του. Ἐκ διαφόρων ἀπόψεων Ἐκκλησίαι ἐρωτοῦν: «Πῶς δύ-

νανται ἄνθρωποι μετ᾽ ἀντιθέτων πεποιθήσεων ν᾽ ἀνήκουν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὁμοσπονδίαν τῶν πιστῶν»; Σαφὴς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἐδόθη ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Ἐδιμβούργου τῷ 1937. «Παρ᾽ ὅλας τὰς διαφορὰς ἡμῶν, ὁ κοινὸς ἡμῶν διδάσκαλος καὶ Κύριος εἶναι εἷς... ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Ὅστις θὰ ὁδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς στενωτέραν ὁλονὲν συνεργασίαν πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ». Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ λαοῦ Του πείθει ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἀναγνωρίζουν Αὐτόν, ὅπως εἰσέλθουν εἰς πραγματικὰς καὶ στενὰς σχέσεις πρὸς ἀλλήλους.... καὶ ἂν διαφέρουν ἀπ᾽ ἀλλήλων ἐν πολλοῖς σπουδαίοις σημείοις.

β΄ Αἱ Ἐκκλησίαι—μέλη τοῦ Π. Σ. Ε. πιστεύουν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Κ. Διαθήκης ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία.

Ἡ Οἰκουμ. Κίνησις ὀφείλει τὴν ὕπαρξίν της εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἄρθρον αὐτὸ τῆς Πίστεως ἐπεβλήθη εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς πολλὰς Ἐκκλησίας μετ᾽ ἀναποδράστου δυνάμεως. Ἐφ᾽ ὅσον ἀντιμετωπίζουν τὴν σύγκρουσιν μεταξὺ τῆς ἀληθείας ὅτι ὑπάρχει καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ εἰμὴ Μία μόνη Ἐκκλησία Χριστοῦ, καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ὑπάρχουν τόσῳ πολλαὶ Ἐκκλησίαι, αἵτινες ἀξιοῦν ὅτι εἶναι Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκονται εἰς ζῶσαν ἑνότητα πρὸς ἀλλήλας, αἰσθάνονται ἱερὰν δυσαρέσκειαν διὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν. Αἱ Ἐκκλησίαι ἀντιλαμβάνονται ὅτι εἶναι ἁπλοῦν Χριστιανικὸν καθῆκον δι᾽ ἑκάστην Ἐκκλησίαν νὰ πράξῃ ὅ,τι δυνατόν, ἵνα ἡ Ἐκκλησία ἐκδηλωθῇ ἐν τῇ μοναδικότητί της καὶ νὰ ἐργάζηται καὶ προσεύχηται, ὅπως ἡ βουλὴ τοῦ Χριστοῦ περὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ἐκπληρωθῇ.

γ΄ Αἱ Ἐκκλησίαι—μέλη ἀναγνωρίζουν ὅτι τὸ ἀποτελεῖν μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι περιεκτικώτερον (more inclusive) ἢ τὸ ἀποτελεῖν μέλος τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καὶ ζητοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς ζῶσαν ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐκτὸς τῶν ἰδίων τάξεων αἵτινες ὁμολογοῦν τὴν Κυριότητα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς, δέχονται ὅτι δὲν ὑπάρχει πλήρης ταὐτότης μεταξὺ τοῦ εἶναι μέλος τῆς παγκοσμίου (καθολικῆς) Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εἶναι μέλος τῆς ἰδίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουσαι ὅτι ὑπάρχουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας extra muros, ὅτι οὗτοι aliquo modo ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει «ἐκκλησία ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας». Ἡ ἀναγνώρισις αὐτὴ ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, δέχονται ὡς ἔγκυρον τὸ Βάπτισμα, τὸ τελεσθὲν ὑπὸ ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλ᾽ ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: Τίνες αἱ συνέπειαι αἵτινες δέον νὰ ἐξαχθοῦν ἐκ τῆς διδασκαλίας ταύτης; Συχνότατα ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ αἱ Ἐκκλησίαι ἐξήγαγον μόνον τὰς ἀρνητικὰς συνεπείας ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν σχέσεις πρὸς τὰς εὑρισκομένας ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῶν ὁλομελείας.

Ἡ ἀντίληψις αὐτή, ἥτις ὑπόκειται εἰς τὴν Οἰκουμ. Κίνησιν, εἶναι ὅτι ἑκάστη Ἐκκλησία ἔχει καὶ θετικὸν καθῆκον νὰ ἐκτελέσῃ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ. Τὸ καθῆκον αὐτὸ εἶναι νὰ ἐπιζητήσῃ κοινωνίαν μεθ᾽ ὅλων ἐκείνων οἵτινες, ἐνῷ δὲν εἶναι μέλη τοῦ αὐτοῦ ὁρατοῦ σώματος, συνενοῦνται ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος. Καὶ ἡ Οἰκουμ. Κίνησις εἶναι ἡ θέσις ἔνθα ἡ ἀναζήτησις καὶ ἀνακάλυψις αὐτὴ γίνεται.

δ΄ Αἱ Ἐκκλησίαι—μέλη τοῦ Π. Σ. Ε. θεωροῦν τὴν σχέσιν ἄλλων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Ἁγίαν, Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦν τὰ Σύμβολα, ὡς ὑποκείμενον ἀμοιβαίας ἐξετάσεως. Οὐχ ἧττον τὸ εἶναι μέλος δὲν συνεπάγεται ὅτι ἑκάστη Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ θεωρῇ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας—μέλη ὡς Ἐκκλησίαν ἐν τῇ πλήρει καὶ ἀληθεῖ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως.

Ὑπάρχει θέσις ἐν τῷ Π. Σ. Ε. καὶ διὰ τὰς Ἐκκλησίας ἐκείνας αἵτινες ἀναγνωρίζουν ἄλλας Ἐκκλησίας ὡς Ἐκκλησίας ἐν τῇ πλήρει καὶ ἀληθεῖ ἐννοίᾳ καὶ δι᾽ ἐκείνας αἵτινες δὲν ἀναγνωρίζουν. Ἀλλ᾽ αἱ ἀπεσχισμέναι αὐταὶ Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀποδεχθοῦν ἀλλήλας ὡς ἀληθεῖς καὶ καθαρὰς Ἐκκλησίας, πιστεύουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ μένουν ἐν ἀπομονώσει ἀπ᾽ ἀλλήλων καὶ διὰ τοῦτο συνηνώθησαν ἐν τῷ Π. Σ. Ε.

Γινώσκουν ὅτι ὑπάρχουν διαφοραὶ πίστεως καὶ διοικήσεως, ἀλλ᾽ ἀναγνωρίζουν ἀλλήλας ὡς διακονούσας τὸν αὐτὸν Κύριον καὶ ποθοῦν νὰ ἐξετάζουν τὰς διαφοράς των ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι δύνανται οὕτω νὰ ὁδηγηθοῦν ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ἵνα ἐκδηλώσουν τὴν ἑνότητα αὐτῶν ἐν Χριστῷ.

ε΄ Αἱ Ἐκκλησίαι—μέλη τοῦ Π. Σ. Ε. ἀναγνωρίζουν ἐν ἄλλαις Ἐκκλησίαις στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας. Θεωροῦν ὅτι ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀναγνώρισις ὑποχρεοῖ αὐτὰς ν᾽ ἄρξωνται σοβαρᾶς συνδιαλέξεως μετ᾽ ἀλλήλων ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα τῆς ἀληθείας θὰ ὁδηγήσουν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὅλης ἀληθείας καὶ εἰς ἑνότητα βασιζομένην ἐπὶ τῆς ὅλης ἀληθείας.

Εἶναι γενικὴ διδασκαλία εἰς τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας ὅτι ἄλλαι Ἐκκλησίαι ἔχουν στοιχεῖά τινα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα με-

ρικαὶ Ἐκκλησίαι ἀποκαλοῦν «ἴχνη Ἐκκλησίας». Τοιαῦτα στοιχεῖα εἶναι τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου, ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγ. Γραφῶν καὶ ἡ τέλεσις τῶν μυστηρίων. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι κἄτι πλέον ἢ ὠχραὶ σκιαὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι γεγονότα πραγματικῶς εὐοίωνα καὶ παρέχουν εὐκαιρίαν, ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι ἐργασθοῦν δι᾽ ἐλευθέρας καὶ ἀδελφικῆς ἐπαφῆς πρὸς τὴν πραγματοποίησιν πλήρους ἑνότητος. Ἔτι πρός. Χριστιανοὶ ὅλων τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀπόψεων, καθ᾽ ὅλον τὸν κόσμον, διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου ἤγαγον ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς σωτηρίαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, εἰς καινότητα ζωῆς ἐν Αὐτῷ καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν συναδέλφωσιν πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ Οἰκουμ. Κίνησις βασίζεται ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως ὅτι τὰ «ἴχνη αὐτά» δέον νὰ συνεχισθοῦν. Αἱ Ἐκκλησίαι δέον νὰ μὴ περιφρονοῦν αὐτὰ ὡς στοιχεῖα μόνον ἀληθείας, ἀλλὰ νὰ χαίρουν ἐπ᾽ αὐτοῖς ὡς εὐοιώνοις σημείοις, ἅτινα τείνουν πρὸς πραγματικὴν ἑνότητα. Διότι τὰ σημεῖα αὐτὰ τί εἶναι; Οὐχὶ νεκρὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος, ἀλλ᾽ ἰσχυρὰ μέσα δι᾽ ὧν ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγερθοῦν ζητήματα περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς καθαρότητος τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς μυστηριακῆς ζωῆς, ἀλλ᾽ οὐδὲν ζήτημα δύναται νὰ ἐγερθῇ ὅτι τοιαῦτα δυναμικὰ στοιχεῖα ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς δικαιολογοῦν τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι αἵτινες διακρατοῦν αὐτὰ θὰ ὁδηγηθοῦν εἰς τὴν πλήρη ἀλήθειαν. Διὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνδιαλέξεως διευκολύνεται τοιαύτη ἀναγνώρισις τῆς ἀληθείας.

ϛ΄ Αἱ Ἐκκλησίαι—μέλη τοῦ Π. Σ. Ε. θέλουν νὰ συσκέπτωνται, ἀναζητοῦσαι νὰ μάθουν παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ποίαν μαρτυρίαν Οὗτος θέλει νὰ φέρωσι πρὸς τὸν κόσμον ἐπὶ τῷ ὀνόματί Του.

Ἀφ᾽ οὗ ὁ πραγματικὸς **λόγος τῆς ὑπάρξεως** τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ μαρτυρῶσι περὶ Χριστοῦ, αἱ Ἐκκλησίαι δὲν δύνανται νὰ συναντῶνται χωρὶς νὰ ζητοῦν παρὰ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν Κυρίου κοινὴν μαρτυρίαν πρὸ τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲν θὰ εἶναι πάντοτε δυνατόν. Ἀλλ᾽ ἂν ἀποδειχθῇ δυνατόν, ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι ὁμιλοῦν ἢ ἐνεργοῦν ἀπὸ κοινοῦ, αἱ Ἐκκλησίαι δύνανται ν᾽ ἀποδεχθοῦν τοῦτο ὡς δῶρον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὅτι παρὰ τὴν διαίρεσίν των ὁ Θεὸς τὰς ἠξίωσεν νὰ παράσχωσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν καὶ ὅτι δύνανται οὕτω νὰ ἐκδηλώσουν κἄτι ἐκ τῆς ἑνότητος, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἀκριβῶς, «ὅπως ὁ κόσμος πιστεύσῃ καὶ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Πατὴρ ἀπέστειλε τὸν Υἱόν, ὅπως σώσῃ τὸν κόσμον».

ζ΄ Περαιτέρω πρακτικὸν πόρισμα κοινῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Π. Σ. Ε. εἶναι ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι—μέλη ὀφείλουν ν᾽ ἀναγνωρίζουν τὴν ἀλληλεγγύην

των, νὰ βοηθοῦν ἀλλήλας ἐν ἀνάγκῃ καὶ ν᾽ ἀπέχουν τοιούτων ἐνεργειῶν αἵτινες εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς ἀδελφικὰς σχέσεις.

᾽Εντὸς τοῦ Π. Σ. Ε. αἱ ᾽Εκκλησίαι ζητοῦν νὰ πραγματεύωνται πρὸς ἀλλήλας μετ᾽ ἀδελφικῆς στοργῆς. Τοῦτο οὐδαμῶς ἀποκλείει ἀπολύτως ἐλευθέραν ὁμιλίαν πρὸς ἀλλήλας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐντὸς τοῦ Συμβουλίου αἱ ᾽Εκκλησίαι θέτουν πρὸς ἀλλήλας διαπορητικὰ ἐρωτήματα καὶ ἀντιμετωπίζουν τὰς διαφοράς των. ᾽Αλλὰ τοῦτο δέον νὰ γίνεται διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο ἀποκλείει καθαρῶς ἀρνητικὴν στάσιν μιᾶς ᾽Εκκλησίας πρὸς τὴν ἄλλην. ῾Η θετικὴ βεβαίωσις τῆς πίστεως ἑκάστης ᾽Εκκλησίας δέον νὰ χαιρετίζηται εὐαρέστως, ἀλλ᾽ ἐνέργειαι ἀσυμβίβαστοι πρὸς ἀδελφικὰς σχέσεις ἔναντι ἀλλήλων, ἄλλων ἀδελφῶν ᾽Εκκλησιῶν, ματαιοῦν αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν δι᾽ ὃν συνεστήθη τὸ Συμβούλιον. ᾽Εξ ἐναντίας αἱ ᾽Εκκλησίαι αὐταὶ δέον νὰ βοηθοῦν ἡ μία τὴν ἄλλην πρὸς ἄρσιν τῶν ἐμποδίων διὰ τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῶν κανονικῶν λειτουργημάτων τῆς ᾽Εκκλησίας. Καὶ ὁσάκις ᾽Εκκλησία τις εἶναι ἐν ἀνάγκῃ ἢ ἐν διωγμῷ, δέον νὰ ἠμπορῇ νὰ ὑπολογίζῃ ἐπὶ τῆς βοηθείας τῶν ἄλλων ᾽Εκκλησιῶν διὰ τοῦ Συμβουλίου.

η´ Αἱ ᾽Εκκλησίαι—μέλη εἰσέρχονται εἰς πνευματικὰς σχέσεις διὰ τῶν ὁποίων ζητοῦν νὰ μάθουν παρ᾽ ἀλλήλων καὶ νὰ βοηθοῦν ἀλλήλας, ὅπως οἰκοδομηθῇ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ζωὴ τῶν ᾽Εκκλησιῶν ἀνακαινισθῇ.

῾Η κοινὴ διδασκαλία τῶν ᾽Εκκλησιῶν εἶναι ὅτι ἡ ᾽Εκκλησία ὡς ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι συγχρόνως οἰκοδόμημα, ὅπερ ᾠκοδομήθη καὶ οἰκοδόμημα ὅπερ οἰκοδομεῖται. ῾Η ᾽Εκκλησία ἑπομένως ἔχει ἀπόψεις αἵτινες ἀνήκουν εἰς Αὐτὸν τοῦτον τὸν σκελετὸν καὶ τὴν οὐσίαν καὶ δὲν δύνανται νὰ μεταβληθοῦν. ᾽Αλλ᾽ ἔχει ἄλλας ἀπόψεις αἵτινες ὑπόκεινται εἰς μεταβολήν. Αὕτη ἡ ζωὴ τῆς ᾽Εκκλησίας, ὡς ἐκδηλοῦται ἐν τῇ μαρτυρίᾳ της πρὸς τὰ ἴδια αὐτῆς μέλη καὶ πρὸς τὸν κόσμον, χρῄζει διαρκοῦς ἀνανεώσεως. Αἱ ᾽Εκκλησίαι δύνανται καὶ δέον νὰ βοηθοῦν ἀλλήλας ἐν τῇ σφαίρᾳ ταύτῃ δι᾽ ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς σκέψεων καὶ ἐμπειρίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ σημασία τοῦ ἔργου μελέτης τοῦ Π. Σ. Ε. καὶ πολλῶν ἄλλων ἐνεργειῶν του. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιθέσῃ ἰδιαίτερον τύπον σκέψεως καὶ ζωῆς ἐπὶ τῶν ᾽Εκκλησιῶν. ᾽Αλλ᾽ οἱαδήποτε ἐμβάθυνσις ἐγένετο ὑπὸ μιᾶς ἢ ἄλλης ᾽Εκκλησίας διὰ τῆς κοινῆς μελέτης θὰ γίνῃ προσιτὴ εἰς ὅλας τὰς ᾽Εκκλησίας, «χάριν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ».

* * *

Οὐδεμία τῶν θετικῶν αὐτῶν ἀπόψεων, αἵτινες περιέχονται ἐν τῇ ὑπάρξει τοῦ Π. Σ. Ε. εὕρηται εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰς διδασκαλίας τῶν Ἐκκλησιῶν—μελῶν. Πιστεύομεν διὰ τοῦτο ὅτι οὐδεμία Ἐκκλησία δέον νὰ φοβῆται ὅτι συμμετέχουσα τοῦ Π. Σ. Ε. διατρέχει τὸν κίνδυνον ν᾿ ἀπολέσῃ ὅ,τι ἐκληρονόμησεν.

Ἐφ᾿ ὅσον ἡ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν συνδιάλεξις ἀναπτύσσεται καὶ ἐφ᾿ ὅσον αἱ Ἐκκλησίαι εἰσέρχονται εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν πρὸς ἀλλήλας, ἐπὶ τοσοῦτον θ᾿ ἀντιμετωπίσουν νέας ἀποφάσεις καὶ προβλήματα. Διότι τὸ Συμβούλιον ὑφίσταται, ἵνα συντρίβῃ τὸ ἀδιέξοδον μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ᾿ ἐπ᾿ οὐδενὶ λόγῳ Ἐκκλησία τις θὰ πιεσθῇ, ἵνα λάβῃ ἀπόφασιν ἐναντίον τῆς πεποιθήσεως ἢ τῆς θελήσεώς της. Αἱ Ἐκκλησίαι παραμένουν ἐντελῶς ἐλεύθεραι ἐν τῇ ἐνεργείᾳ εἰς ἥν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πεποιθήσεών των καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν οἰκουμενικῶν ἐπαφῶν, θὰ προβοῦν ἢ ὄχι.

Λίαν πραγματικὴ ἑνότης ἀνεκαλύφθη κατὰ τὰς οἰκουμενικὰς συναντήσεις, ἥτις εἶναι τὸ πολυτιμότερον στοιχεῖον τῆς ζωῆς των, δι᾿ ὅσους συνεργάζονται ἐν τῷ Π. Σ. Ε. Ἡ ἑνότης αὐτὴ ὑφίσταται καὶ λαμβάνομεν αὐτὴν κατ᾿ ἐπανάληψιν παρὰ τοῦ Κυρίου ὡς δῶρον τοῦ ὁποίου δὲν εἴμεθα ἄξιοι. Δοξάζομεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν πρόγευσιν αὐτὴν τῆς ἑνότητος τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ καὶ συνεχίζομεν τὸ ἔργον εἰς ὃ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἀπὸ κοινοῦ. Διότι τὸ Συμβούλιον ὑπάρχει, ἵνα ὑπηρετῇ τὰς Ἐκκλησίας, ἐφ᾿ ὅσον παρασκευάζονται νὰ συναντήσουν τὸν Κύριον, Ὅστις γινώσκει μίαν μόνον Ποίμνην.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατωτέρω καταχωρίζονται τὰ μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τοῦ νεοεκλεγέντος Μακαρ. Πατριάρχου Σερβίας κ. Βικεντίου Εἰρηνικὰ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐνθρονίσει αὐτοῦ Γράμματα:

Α΄) Τὰ ἐνθρονιστήρια τοῦ Μακ. Πατριάρχου Σερβίας κ. Βικεντίου Γράμματα:

Ἀριθμ. 132.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑι
Ἐλέῳ Θεοῦ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ
Ἐλέῳ Θεοῦ Ὀρθόδοξος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰπεκίου,
Μητροπολίτης Βελιγραδίου, Καρλοβιτσίου
καὶ Πατριάρχης τῶν Σέρβων.

Ὡς ἐπληροφόρησεν Ὑμῖν ἡ Ἁγία Ἀρχιερατικὴ ἡμῶν Σύνοδος, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίας μνήμης Πατριάρχου τῶν Σέρβων Γαβριήλ, τοῦ μεγάλου, λίαν ἀξίου καὶ πολυπαθοῦς ἀρχηγοῦ τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅστις ἐπὶ δεκαετίαν καὶ πλέον πεπειραμένως καὶ σοφῶς διῴκησεν αὐτήν, ἐκενώθη ὁ ἡμέτερος Πατριαρχικὸς Θρόνος τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Βουλῇ τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις ἀποτελεσθεῖσα ἐκ πάντων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τῶν ἐκπροσώπων τοῦ κλήρου τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου, τὴν 1ην

Ἰουλίου (18 Ἰουνίου) τοῦ 1950 ἔτους, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐξέλεξεν ἀκριβῶς καὶ κανονικῶς τὴν ἡμῶν Μετριότητα καὶ ἐκάλεσεν εἰς τὸν ἱερὸν Θρόνον τῶν Σέρβων Πατριαρχῶν.

Τὴν δ' ἑπομένην, 2αν Ἰουλίου (19 Ἰουνίου) τοῦ ἰδίου ἔτους, ἐν ἐπισήμῳ Ἀρχιερατικῇ λειτουργίᾳ, παρουσίᾳ πολυπληθοῦς καὶ εὐσεβοῦς ποιμνίου καὶ κλήρου, ὡς καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ Κράτους, ἐτελέσθη ἡ ἐνθρόνισις ἡμῶν ἀπὸ μέρους τῶν γηραιοτέρων μελῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἀρχιερατικῆς Συνελεύσεως, μεθ' ἣν τελετὴν ἡ ἡμετέρα Μετριότης ἀνέλαβε πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ καὶ ἡγουμένου τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐχόμενοι στερρῶς τοῦ ἀρχαίου παρ' Ὀρθοδόξοις ἔθους τῆς ἀγάπης, ἀποστέλλομεν τῇ Ὑμετέρᾳ πολυσεβάστῳ καὶ ἀγαπητῇ Παναγιότητι τὴν εἰρηνικὴν ταύτην ἐπιστολὴν καὶ ἀπευθύνομεν εἰλικρινῆ ἀδελφικὸν χαιρετισμόν.

Ἐπὶ τούτοις χαίρομεν ὅλως ἰδιαιτέρως ὅτι ἠξίωσεν ἡμᾶς ὁ Κύριος, ὅπως δηλώσωμεν ἐνώπιον πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ὅτι μέλλομεν τηρεῖν μετ' ἀγάπης καὶ αὐστηρότητος σύνολον τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ φυλάττειν καὶ περιφρουρεῖν καὶ ταύτας ἀκολουθεῖν ἐν παντὶ καιρῷ, ἐπαγρυπνεῖν τε πατρικῶς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ συντηρεῖν καὶ ὑποθάλπειν καὶ ἐνισχύειν ὅπου τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀφ' ἡμῶν, τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πλήρους συνεργασίας μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς ἔπραττον καὶ πάντες οἱ ἀείμνηστοι προκάτοχοι ἡμῶν. ὑπαγορεύει δ' ἡμῖν καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἡμῶν.

Ἡ δήλωσις ἡμῶν αὕτη παρέχει ἡμῖν τὸ θάρρος ἀδελφικῶς παρακαλέσαι τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ὡς καὶ πάντας τοὺς προκαθημένους καὶ πρωθιεράρχας πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπως παράσχωσι πλήρη ἀδελφικὴν συνεργασίαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ὅλης ἁγίας ὀρθοδοξίας, ὅπως ἡμῖν καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἁγίᾳ Σερβικῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ μὴ ἀρνῶνται τὴν συνδρομήν, ἐνίσχυσιν καὶ προστασίαν αὐτῶν, ὁσάκις ἂν παρίσταται ἀνάγκη.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἡμᾶς προσωπικῶς, ὑπισχνούμεθα ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιδιώξωμεν ἵνα ὑπερυψώσωμεν ἑαυτοὺς ἢ καταστήσωμεν ἡμᾶς κέντρον προσοχῆς, καὶ τιμῆς καὶ ἐξουσίας, ἀλλὰ ὅτι σεβόμενοι ἀπολύτως τὴν ἀρχὴν τῆς συνοδικότητος, πᾶσαν πάντοτε μέλλομεν καταβάλλειν προσπάθειαν ἵνα, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, τὴν διακονίαν, ἣν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Κυρίου τελειώσωμεν μετὰ χαρᾶς, καὶ διαμαρτυρώμεθα τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ (Πρ. Ἀπ. 20,

24), ὅπως οἱ ἄνθρωποι ἴδωσιν ἡμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ βλαστήσωσιν ἐν τῷ κόσμῳ οἱ καρποὶ τῆς ἐπιστήμης τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη, ἡ ὁμόνοια, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Κατακλείοντες τὴν Εἰρηνικὴν ἡμῶν ταύτην ἐπιστολὴν ἀδελφικῶς παρακαλοῦμεν τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ὡς παρεκαλέσαμεν καὶ πάντας τοὺς προκαθημένους τῶν ἀδελφῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὅπως δέηται τοῦ Παναγάθου Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τοῦ ἐπικειμένου ἡμῖν ἔργου, καὶ μιμνήσκηται ἡμῶν καὶ ἐφεξῆς ἐν ταῖς ἁγίαις Αὐτῆς προσευχαῖς.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργός.

Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων
Βικέντιος

Ἐν Βελιγραδίῳ, τῇ 13ῃ Ἰουλίου 1950.

Β') Ἡ ἀπάντησις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος:

Ἀριθμ. Πρωτ. 427.

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πατριάρχα Βελιγραδίου καὶ πάσης Γιουγοσλαυΐας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Βικέντιε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Κομισάμενοι ἄρτι τὰ ἀπὸ ιγ' τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰουλίου, ἀριθμ. 132, Γράμματα τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας καὶ ἀγαπητῆς Μακαριότητος καὶ ταῦτα ἐν συνεδρίᾳ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀναγνόντες, ἀσμένως πάνυ ἔγνωμεν ἀπ' αὐτῶν περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀνόδου τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον τῆς φιλτάτης Ἀδελφῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, εἰς διαδοχὴν τοῦ μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου γεραροῦ καὶ πολυφιλήτου συναδέλφου ἡμῶν κυροῦ Γαβριήλ, ὃν ὁ Κύριος ἀναπαύσαι ἐν ταῖς τῶν δικαίων σκηναῖς, καὶ μετὰ χαρᾶς ἐδεξάμεθα ἣν Αὔτη ποιεῖται δήλωσιν καὶ βεβαίωσιν ὅτι αὐστηρῶς μέλλει τηρεῖν τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ταύταις ἐν παντὶ καιρῷ κατακολουθεῖν, ἐπαγρυπνοῦσα μὲν ἐπὶ τὴν τήρησιν τῆς παραδεδομένης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἐνισχύουσα δὲ καὶ προάγουσα, τὸ ἐπ' Αὐτῇ,

τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πλήρους μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν συνεργασίας, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀειμνήστων προκατόχων Αὐτῆς καὶ τὰ ὑπαγορευόμενα ὑπὸ τῆς ἀνατεθείσης Αὐτῇ πρωθιεραρχικῆς ἐν τῇ Ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίας.

Τὸ γὰρ ἔχεσθαι σταθερῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως τῆς Ἀποστολοπαραδότου διδασκαλίας καὶ τῆς παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων κατασταθείσης τάξεως καὶ προθύμως ἅμα συντρέχειν εἰς σθένωσιν τοῦ συνδέσμου τῆς εἰρήνης καὶ τῆς θεοδιδάκτου ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ πάντοτε μὲν ἀποτελεῖ τὸ πρώτιστον τῶν μελετημάτων τῶν ἐγκεχειρισμένων τὰ πηδάλια τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἰδιαιτέρως δ᾿ ἐπιβεβλημένον ἐστὶ τούτοις, ὁσάκις τὸ πνεῦμα τὸ ἐνεργοῦν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, ἐπιπνέον ἰσχυρότερον, πειρᾶται χαλαρῶσαι τὸν δεσμὸν τῆς ἑνότητος καὶ ὑποσεῖσαι τὸ ἔρεισμα, ἐφ᾿ οὗ στερρῶς ἑδράζεται τὸ ὅλον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πανάρχαιον καὶ ἀμετάτρεπον σύστημα.

Ἐπὶ τὴν ἀπάντησιν οὖν νῦν ἀσμένως ἥκοντες, συγχαίρομεν μὲν διὰ τῶνδε τῶν Εἰρηνικῶν ἡμῶν Γραμμάτων τῇ τε Ἀδελφῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Σερβίας διὰ τὸν ταχινόν, τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι, τερματισμὸν τῆς ὀρφανίας αὐτῆς καὶ τῇ Ὑμετέρᾳ περισπουδάστῳ φίλῃ Μακαριότητι ἐπὶ τοῖς περὶ Αὐτὴν ἀξίως γενομένοις, εὐχόμεθα δ᾿ ὁλοψύχως ὅπως ὁ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα δαψιλῶς ἐλεήσας καὶ εἰς τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν τῆς Πρωθιεραρχίας ἀξίωμα ἀναγαγὼν Οὐράνιος τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιποίμην χαρίσηται Αὐτῇ ποιμαντορίαν καὶ διοίκησιν μακροχρόνιον καὶ πλουσίαν καὶ ἐνισχύῃ πάντοτε καὶ κρατύνῃ Αὐτὴν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ὑπὲρ προαγωγῆς τῆς ἐμπιστευθείσης Αὐτῇ Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ εὐσεβοῦς αὐτῆς ποιμνίου βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων Αὐτῆς.

Κατασπαζόμεθα Αὐτὴν καὶ αὖθις ἐν Κυρίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ᾿ ἀγάπης ἀδελφικῆς.

,αϡν´ Αὐγούστου η´
Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Πάνσεπτος Πατριαρχικὸς Ναός.

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα Αὔγουστον ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσ. Πατριαρχικῷ Ναῷ:

— Κατὰ τοὺς Ἑσπερινοὺς τῶν Σαββάτων 12ης, 19ης καὶ 27ης τ. μ.

— Κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (15ης τ. μ.) καὶ κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Παναγίας Φανερωμένης (23ης τ. μ.), ἧς ἡ ἱερὰ εἰκὼν ἀποτεθησαύρισται ἐν τῷ πανσ. Πατριαρχικῷ Ναῷ.

— Κατὰ τὰς ἀκολουθίας τῶν Παρακλήσεων τῆς Θεοτόκου τῆς 1ης, 2ας καὶ 4ης τ. μ.

Πατριαρχικαὶ Χοροστασίαι.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης μεταβᾶσα ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου, ἐν τοῖς κάτωθι ἱεροῖς Ναοῖς τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς:

— Τῇ 1ῃ τ. μ. ἐν τῷ καθεδρικῷ Ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας Σταυροδρομίου.

— Τῇ 2ᾳ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ.

— Τῇ 4ῃ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων Φερίκιοϊ.

— Τῇ 6ῃ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Βεβεκίου.

— Τῇ 7ῃ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος Σταυροδρομίου.

— Τῇ 8ῃ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Τὸπ-Καποῦ.

— Τῇ 9ῃ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τῆς Παναγίας Μουχλίου.

— Τῇ 10ῃ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ Μεσαχώρου.

— Τῇ 11ῃ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Βλάγκας.

— Τῇ 13ῃ τ. μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ Εὐαγγελιστρίας Προπόδων—Ταταούλων.

Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε:

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 5ης τ. μ., κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἱ. Ναῷ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Γαλατᾶ.

— Τῇ 6ῃ τ. μ., κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ἐν τῷ ἐν Σισλῇ ἱ. Ναῷ τῆς θείας Μεταμορφώσεως, ἄγοντι τὴν ἐπέτειον μνήμην αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς ὡς ἄνω χοροστασίας ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὡμίλησε πρὸς τὰ πλήθη τῶν πιστῶν ἅτινα ἐπλήρωσαν τοὺς ἱ. Ναούς, ἵνα λάβωσι τὴν Πατριαρχικὴν εὐλογίαν καὶ ἐνωτισθῶσι τῶν ἐμπνευσμένων Πατριαρχικῶν λόγων.

Ἐν ἑκάστῃ τῶν ἄνωθι Κοινοτήτων ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὗρε τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως καὶ ἐκ τοῦ ἐγγὺς μελετήσῃ τὰ ἀπασχολοῦντα αὐτὰς προβλήματα καὶ τὰς διαφόρους ἀ-

νάγκας, παρασχοῦσα ἅμα τὰς δεούσας κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ κοινοτικοῦ ἐν γένει μηχανισμοῦ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἰς τὴν ἐπαρχίαν Δέρκων.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, προσκλήσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δέρκων κ. Ἰακώβου, τῇ 13η τ. μ. προσελθοῦσα μετὰ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Μακροχωρίῳ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Κατὰ τὴν ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος γενομένην χοροστασίαν ταύτην παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῶν ἐπισήμων Πολιτικῶν Ἀρχῶν τοῦ Μακροχωρίου, τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος, ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Δ. Συμβουλίων τῶν Κομμάτων Λαϊκοῦ καὶ Ἐθνικοῦ ὡς καὶ μέλη τῆς αὐτόθι Ἀρμενικῆς Κοινότητος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ἐγένοντο πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα αἱ εἰθισμέναι προσφωνήσεις ἀπὸ μέρους τοῦ προέδρου τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς κ. Ε. Ἀνθομελίδου, τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ Μορφωτικοῦ Συνδέσμου κ. Στ. Ἠλιάδου καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Κοινοτικῆς Σχολῆς κ. Β. Ἀλεξανδρίδου. Πρὸς ἅπαντας τούτους ἀπαντῶσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης διηρμήνευσε διὰ θερμῶν λόγων τὰς εὐχαριστίας Αὐτῆς, καὶ δὴ πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Δέρκων κ. Ἰάκωβον καὶ τοὺς κοινοτικοὺς παράγοντας, διὰ τὴν ἐπιφυλαχθεῖσαν Αὐτῇ ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν καὶ ἐπεδαψίλευσε τοῖς πᾶσι τὴν Πατριαρχικὴν Αὐτῆς εὐλογίαν.

Μετὰ τὸν Πατριαρχικὸν πολυχρονισμόν, ψαλέντα ἐν χορῷ ὑπὸ ὁμίλου νέων ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Μ. Μαυρίδου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέφθη τὸν αὐτόθι Ἀρμενικὸν Ναὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν Μορφωτικὸν Σύνδεσμον, συγχαρεῖσα τὸ Δ. Συμβούλιον αὐτοῦ διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον καὶ ἀπερχομένη προεπέμφθη μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων εὐλαβείας καὶ τιμῆς.

— Τῇ Κυριακῇ 20ῇ τ. μ. ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίας Παρασκευῆς Βαθυρρύακος (Βουγιουκδερέ), προσελθοῦσα, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ οἰκείου Σεβ. Μητροπολίτου.

Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐκ Φαναρίου, τιμῆς ἕνεκεν, συνώδευσαν, πλὴν τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δέρκων καὶ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος.

Κατὰ τὴν γενομένην, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, δεξίωσιν ἐν τῇ κοινοτικῇ αἰθούσῃ τῶν ὑποδοχῶν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα προσεφώνησεν ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς κ. Δ. Παπακωνσταντίνου, καθηγητής, πρὸς ὃν ἀντιφωνοῦσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας Αὐτῆς, συνεχάρη ἐπὶ τῷ συντελουμένῳ ἐν τῇ Κοινότητι ἀνορθωτικῷ ἔργῳ καὶ ηὐλόγησεν ἅπαντας τοὺς παρισταμένους.

Μετὰ τὴν ὑποδοχήν, εἰς ἣν παρέστησαν ὁ Ὑποδιοικητὴς **Sarıyer** κ. **H. Tufan**, ὡς καὶ ἀνώτεροί τινες κρατικοὶ λειτουργοὶ τῆς περιφερείας, ἡ Α. Θ. Παναγιότης περιῆλθε τὸ παρακείμενον κτίριον τῆς κοινοτικῆς Σχολῆς καὶ ἀνεχώρησε προπεμφθεῖσα μετ' ἐξαιρετικῶν τιμῶν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἰς τὴν ἐπαρχίαν Πριγκηποννήσων.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ Αὐτῆς, ὅπως καὶ ἐκ τοῦ ἐγγὺς ἐπιθεωρήσῃ τὰς ἐν τῇ ἱ. Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τῆς νήσου Πρώτης συντελουμένας ἐπισκευὰς καὶ λάβῃ γνῶσιν τοῦ τί ὑπολείπεται ἔτι ἐκ τῶν δεόντων γενέσθαι ἐν αὐτῇ, διεπεραιώθη τὴν Δευτέραν 21ην τ.μ. δι' ἰδιαιτέρου ἀτμοπλοίου τῆς Κρατικῆς Ἀτμοπλοΐας εἰς Πρώτην.

Τὴν Α. Θ. Παταγιότητα συνώδευσαν ὁ πρῶτος τῇ τάξει Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Θωμᾶς, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς Σεβ. Μητροπολῖται Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος, Αἴνου κ. Γερμανός, Προικοννήσου κ. Φιλόθεος καὶ Ἰκονίου κ. Ἰάκωβος, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, μεθ' ἁπάσης τῆς συνοδείας Αὐτῆς, κατέπλευσε περὶ τὴν 11ην πρωινὴν εἰς Πρώτην, ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ τῆς ὁποίας ὑπεδέχθησαν Αὐτὴν ὁ Σεβ. Μητροτολίτης Πριγκηποννήσων κ. Δωρόθεος, ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητος Πρώτης καὶ πλῆθος λαοῦ. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης μεταβᾶσα προσεκύνησεν εἰς τὸν Κοινοτικὸν ἱ. Ναὸν τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου καὶ ἀκολούθως ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἱ. Μονήν, ἔνθα προσεφώνησεν Αὐτὴν ὁ Ἱεροεπιστάτης Αἰδεσ. Οἰκονόμος κ. Ἀντώνιος Κατραμαδάκης, πρὸς ὃν καταλλήλως ἀπήντησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης.

Μετὰ τὸ ὑπὸ τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς παρατεθὲν γεῦμα, ἡ Α. Θ. Παναγιότης περιῆλθε καὶ ἐπεθεώρησεν ἅπαντα τὰ ἐπισκευασθέντα διαμερίσματα τῆς Μονῆς, ἐκφράσασα τὴν εὐαρέσκειαν Αὐτῆς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Α. Θ. Παναγιότης χοροστατήσασα κατὰ τὸν ἑσπερινὸν ἐν τῷ ναϊδίῳ τῆς ἱ. Μονῆς ὡμίλησε πρὸς τοὺς ἐκκλησιασθέντας εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς καὶ ἀκολούθως ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας Αὐτῆς, προπεμφθεῖσα τιμητικώτατα.

— Τῇ Κυριακῇ 27η τ. μ. ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἀποδεχθεῖσα εὐλαβῆ πρόσκλησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Πριγκήπῳ ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης μεταβᾶσα ἐπ' αὐτοκινήτου εἰς τὸ προάστειον Μάλτεπε, τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης, διεπεραιώθη ἐκεῖθεν εἰς Πρίγκηπον διὰ τῆς ἰδιωτικῆς ἀτμακάτου τῶν ἐγκρίτων ἀδελφῶν Τζαβούρη, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Γέροντος Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Θωμᾶ, τοῦ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντος Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παρθενίου Πολάκη, τοῦ Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Μελετίου, τοῦ κ. Δ. Τζαβούρη καὶ τοῦ κ. Κ. Λάσκαρη, προέδρου τῆς Κοινότητος Πριγκήπου.

Κατὰ τὴν χοροστασίαν ταύτην, ἥτις ἐγένετο ἐν μέσῳ πληθούσης ἐκκλησίας, ἐλειτούργησεν ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παρθένιος Πολάκης, κηρύξας καὶ τὸν θεῖον Λόγον.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα προσεφώνησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων, διερμηνεύσας τὴν ἐκ τῆς Πατριαρχικῆς ταύτης χοροστασίας καὶ ἐπισκέψεως προϊοῦσαν χαρὰν τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, ὑπὲρ οὗ ἐξητήσατο τὴν Πατριαρχικὴν εὐλογίαν. Ἀντιφωνοῦσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης δι' ἐμπνευσμένων λόγων ηὐχαρίστησεν

ἐπὶ τοῖς ἐκδηλωθεῖσιν Αὐτῇ αἰσθήμασι χαρᾶς καὶ βαθείας εὐλαβείας, ἐπιδαψιλεύσασα ἐν τέλει τὴν Πατριαρχικὴν Αὐτῆς εὐλογίαν.

Ἀκολούθως ἡ Α. Θ. Παναγιότης, μεθ' ἁπάσης τῆς συνοδείας Αὐτῆς, κατηυθύνθη ἐφ' ἁμάξης εἰς τὴν ἱ. Μητρόπολιν, ἔνθα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων παρέθεσε πρὸς τιμὴν Αὐτῆς γεῦμα, εἰς ὃ κληθέντες παρεκάθησαν, πλὴν ἄλλων, ὁ Ὑποδιοικητὴς τῶν Νήσων καὶ οἱ πρόεδροι τῶν Κομμάτων Δημοκρατικοῦ καὶ Λαϊκοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Α. Θ Παναγιότης ἐπεσκέφθη καὶ ηὐλόγησε τὸν οἶκον τῶν ἐντ. κ. κ. Τζαβούρη, μεθ' ὃ ἀπῆλθε προπεμφθεῖσα μὲ' ἐνδείξεων σεβασμοῦ καὶ πολλῆς τιμῆς.

Πατριαρχικαὶ ἐπισκέψεις.

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέφθη:

— Τῇ 4ῃ τ. μ. τοὺς ἱ. Ναοὺς Εὐαγγελιστρίας τῶν Προπόδων - Ταταούλων, Ἁγίας Παρασκευῆς Χάσκιοϊ καὶ Ἁγίας Τριάδος καὶ Παναγίας Σταυροδρομίου.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν Ἔκθεσιν Σταμπούλ, ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἐψηφισμένου Θεοφιλεστάτου Μητροπολίτου Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀποστόλου, γενομένη δεκτὴ μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν ὑπὸ μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκθέσεως.

— Τῇ 5ῃ τ. μ. τὰ Ἰατρεῖα τῶν Κοινοτήτων Εὐαγγελιστρίας Προπόδων - Ταταούλων, Σταυροδρομίου καὶ Ἁγίων Ἀποστόλων Φερίκιοϊ.

— Τῇ 9ῃ τ. μ. τοὺς ἱ. Ναοὺς Παναγίας Βελιγραδίου καὶ Παναγίας Ἕξ Μαρμάρων.

— Τῇ 10ῃ τ. μ. τὴν ἕδραν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Κυριῶν Σταυροδρομίου, ὡς καὶ τὸν ἐν τῷ αὐτῷ κτιρίῳ στεγαζόμενον Ἀθλητικὸν Σύλλογον Πέραν.

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 15ης τ. μ. τὸν ἱ. Ναὸν τῆς Παναγίας Νεοχωρίου, ὡς καὶ τὸν αὐτόθι Μορφωτικὸν Σύνδεσμον.

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 20ῆς τ. μ. τὴν ἐν Μαρασλείῳ Σχολῇ στεγαζομένην Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα τῶν Κυριῶν Φαναρίου καὶ παρέστη ἐν τῇ ὑπ' αὐτῆς διοργανωθείσῃ ἑορτῇ τῆς Μητρός.

— Τῇ 25ῃ τ. μ. τοὺς ἱ. Ναοὺς Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ, Παναγίας Διπλοκιονίου καὶ Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου Πασᾶ - Μαχαλλέ, Ἁγίου Φωκᾶ Μεσαχώρου, Ἁγίου Δημητρίου Ξηροκρήνης, Ταξιαρχῶν Μ. Ρεύματος, Ἁγίου Χαραλάμπους Βεβεκίου καὶ Ἁγίου Νικολάου καὶ Παναγίας Νεοχωρίου.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις καὶ εὐχαί.

Ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Μελίτων, κομίζων τὰς Πατριαρχικὰς προσρήσεις καὶ εὐχάς, ἐπεσκέφθη:

— Τῇ 1ῃ τ. μ. τὸ Ἑλβετικὸν Προξενεῖον, ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς Ἑλβετίας.

— Τῇ 2ᾳ τ. μ. τὴν ναυαρχίδα τῆς ἐνταῦθα ναυλοχούσης Ἀμερικανικῆς μοίρας καὶ παρέστη ἐν τῇ ἐπ' αὐτῆς δοθείσῃ ὑπὸ τοῦ ναυάρχου κ. Ballentine δεξιώσει.

— Τῇ 30ῇ τὸν ἐνταῦθα Πρεσβευτὴν τῆς Μ. Βρεττανίας κ. Noel Charles, ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ γεγονότι τῆς γεννήσεως τῆς Πριγκηπίσσης Ann τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς Ἀγγλίας.

Πατριαρχικὰ Γεύματα.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον παρέθετο ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γεῦμα :

— Τῇ 6ῃ τ.μ. πρὸς τοὺς διατρίβοντας ἐνταῦθα ἰατροὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. κ. Ἀ. Μισιρλόγλου, Ἄρχοντα Ἀκτουάριον τῆς Μ. Ἐκκλησίας, καὶ Φ. Σεργιάδην, ὡς καὶ τὸν κ. Β. Παπαδημητρίου, γραμματέα τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου.

— Τῇ 17ῃ τ.μ. πρὸς τὸν παρεπιδημοῦντα ἐνταῦθα Βουλευτὴν κ. Γρ. Κασιμάτην, καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

— Τῇ 18ῃ τ.μ. πρὸς τιμὴν τοῦ ἀναχωροῦντος ἐντεῦθεν δι' Ἀθήνας κ. Π. Σκέφερη, τέως Πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀγκύρᾳ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως (Ζάχλε) κ. Νήφων εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Τῇ 5ῃ τ.μ. ἀφίκετο ἀεροπορικῶς ἐκ Βραζιλίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως (Ζάχλε) κ. Νήφων, τοῦ Θρόνου Ἀντιοχείας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχιδιακόνου αὐτοῦ κ. Γαβριήλ, καὶ αὐθημερὸν προσῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Παναγιόσητος. Τὴν Α. Σεβασμιότητα, καταλύσασαν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Péra - Palace, ἀντεπεσκέφθη τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐκ προσώπου τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Μελίτων.

Τῇ ἐπαύριον, 6ῃ τοῦ μηνός, ἡ Α. Σεβασμιότης παρέστη συμπροσευχομένη κατὰ τὴν ἐν τῷ πανσ. Πατριαρχικῷ Ναῷ εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρπάθου καὶ Κάσου κι' Ἀποστόλου, τῇ δὲ μεσημβρίᾳ, κατόπιν προσκλήσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, παρεκάθησεν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Τραπέζῃ.

Τῇ 7ῃ τοῦ μηνὸς ἡ Α. Σεβασμιότης ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἐπὶ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου τῶν Πατριαρχείων Πανοσ. Διακόνου κ. Συμεὼν Ἀμαρυλλίου ἐπεσκέφθη τὰ Μουσεῖα τῆς Πόλεως καὶ τῇ ἑπομένῃ 8ῃ τ. μ. ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς μετὰ τοῦ ἀρχιδιακόνου Αὐτῆς κ. Γαβριὴλ διὰ Λίβανον.

Ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ τοῦ Γεσίλκιοϊ τὰς ἐπὶ κατευοδώσει Πατριαρχικὰς εὐχὰς διεβίβασεν ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος.

Συγκεντρώσεις ἱεροῦ Κλήρου.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18ῃ καὶ 25ῃ τ. μ., κατόπιν προσκλήσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Πνευματικῆς Διακονίας, θεολόγους Κληρικοὺς τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς ὡμίλησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ ἀνέλυσε διὰ μακρῶν τὸ ἀκολουθητέον νέον πρόγραμμα ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς.

Ἐπισκέψεις.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθησαν :

— Τῇ 2ᾳ ὁ Ἄρχων Μ. Λογοθέτης κ. Κ. Γκιώκας. Ὅμιλος καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κοσμήτορος τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Μισιρλόγλου, Ἄρχοντος Ἀκτουαρίου. Ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης ἰατρὸς κ. Γ. Μανθόπουλος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ἰ. Ζαμπίδης, καθηγητής, μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Ὁ κ. Ἰ. Χριστοφόρου ἐξ Ἀμερικῆς.

— Τῇ 3ῃ τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Μορφωτικοῦ Συνδέσμου Νεοχωρίου.

— Τῇ 5ῃ ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Μουχλίου. Ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης κ. Π. Χριστόπουλος, ἰατρός.

—Τῇ 7ῃ τ.μ. ὁ παρεπιδημῶν ἐνταῦθα Ἀρχιμ. κ. Β. Λόκης, Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς ἐν Νέᾳ—Ὑόρκῃ Ὀρθοδόξου Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Ὁ ἱερατ. Προϊστάμενος καὶ ἡ Ἐκκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινότητος Τὸπ—Καποῦ. Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Κ. Κουκίδης, δημοσιογράφος, μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

— Τῇ 9ῃ τ.μ. ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μ. Ἀφθονίδου ἐκ Παρισίων μετὰ τῆς κ. Κ. Μηλίδου καὶ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ζ. Ἁπαλίδου. Ὁ κ. Α. Καλφόπουλος ἐκ Θεσσαλονίκης.

— Τῇ 11ῃ ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς κ. Ch. Louis. Ὁ ἰατρὸς κ. Τσόχατζης, πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐφορίας τῆς Κοινότητος Γαλατᾶ. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Τζαβούρη. Ὁ κ. Α. Sipahioğlu, ἰατρός, μετὰ τοῦ κ. Ἰ. Μποσίνη, ἰατροῦ.

— Τῇ 14ῃ ὁ Γρ. Κασιμάτης, πρ. Ὑπουργὸς καὶ Βουλευτὴς Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Λ. Νικολαΐδης, ἰατρός. Ὁ ἐκ Ρόδου κ. Δ. Πετεινουδάκης, ἐκπαιδευτικός, μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ.

— Τῇ 16ῃ ὁ Ἀρχιμ. κ. Π. Φινφίνης, ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει αὐτοῦ εἰς Ἀμερικήν. Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Θ. Γιούλης, δικηγόρος, μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Κυριῶν τῆς Κοινότητος Παναγίας Νεοχωρίου. Ὁ κ. Ν. Καρμίρης.

— Τῇ 17ῃ ὁ τέως ἐν Ἀγκύρᾳ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Π. Σκέφερης, ἐπὶ τῷ ἀναχωρήσει αὐτοῦ εἰς Ἑλλάδα.

— Τῇ 18ῃ ὁ Ἄρχων Μ. Ρήτωρ κ. Βλ. Μιρμίρογλου. Ὁ κ. Ε. Molla, συγγραφεύς, ὁ κ. Μ. Koçgünüs, συνταγματάρχης ἐν ἀποτρ. Ἡ κ. Α. Βασιλειάδου, καθηγήτρια. Ἡ κ. Α. Γερασίμου, ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἀποφοίτων Ζαππείου. Ἡ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Μ. Μαυρίδου.

— Τῇ 19ῃ ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης κ. Δ. Σαμαρᾶς, ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Ὁ κ. S. Ulusu.

— Τῇ 22ᾳ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰ. Πεσάνη ἐκ Λονδίνου. Ἡ κ. Α. Παλάσωφ. Ἡ δὶς Ι. Νεδέλκου, καθηγήτρια ἐν τῷ Ὠδείῳ Θεσσαλονίκης, μετὰ τῆς κ. Ε. Δροσινοῦ.

— Τῇ 23ῃ ὁ κ. Ν. Ἠλιάσκος. Ἡ κ. Μ. Παναγιωτοπούλου μετὰ τῆς δος Ε. Καμτσίδου, ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ συνελθόντι ἐνταῦθα Παγκοσμίῳ Συνεδρίῳ τῆς Νεολαίας. Ἡ κ. Λ. Σπυρίδωνος, πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἀποφοίτων Ζαππείου.

— Τῇ 25ῃ οἱ κ. κ. Θ. Μένζος καὶ Κ. Γρίβας. Ἡ κ. Α. Παπαϊωάννου ἐκ Καρύστου.

— Τῇ 26ῃ ὁ ἐνταῦθα Ἀγγλικανὸς Πρωθιερεὺς W. Piper.

— Τῇ 30ῇ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ἰ. Κετσέας, γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ὁ κ. Δ. Παπακωνσταντίνου, καθηγητής. Ἡ Ἐφορία τοῦ Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου καὶ τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Ἀποφοίτων Ἰωακειμείου

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θυατείρων.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανὸς διὰ γράμματος αὐτοῦ ἐξητήσατο τὴν κανονικὴν ἄδειαν τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα μεταβῇ εἰς Ἀθήνας δι᾿ ἀτομικὰς αὐτοῦ ὑποθέσεις. Διὰ τοῦ γράμματος ἡ Α. Σεβασμιότης ὑποβάλλει ὅτι μεταβὰς εἰς Γαλλίαν ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον τῇ μὲν Κυριακῇ 13ῃ Αὐγούστου ἐν τῇ Κοινότητι St. Etienne, τῇ δὲ 15ῃ ἐν τῇ Κοινότητι Μασσαλίας. Ἀναφέρει δὲ ὅτι ὁ ἱερὸς ναὸς ἐν τῇ Κοινότητι St Etienne, τοῦ ὁποίου πρὸ ἔτους εἶχε θέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον, ἀπεπερατώθη καὶ ὡρίσθησαν ἤδη τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ διὰ τὴν 29ην προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, καὶ ὅτε ὡσαύτως ἡ ἐν Γρενόβλῃ Ὀρθόδοξος Κοινότης ἠγόρασε κατάλληλον οἰκόπεδον διὰ τὴν ἀνέγερσιν εὐκτηρίου οἴκου, τοῦ ὁποίου προσεχῶς θέλει θέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον.

Ἐν τέλει ἡ Α. Σεβασμιότης ἐξαιτεῖται, ὅπως ἀποσταλῶσιν αὐτῇ ἱ. λείψανα, 4 εὐαγγελισταὶ καὶ ἱ. ἀντιμήνσια διὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν St. Etienne ἱ. Ναοῦ.

Ἀναγνωσθέντος συνοδικῶς τοῦ ὡς ἄνω γράμματος ἐνεκρίθη, ἵνα α) παρασχεθῇ τῇ Α. Σεβασμιότητι ἡ αἰτουμένη κανονικὴ ἄδεια, β) διὰ γραμμάτων ἐκφρασθῶσι ταῖς Κοινότησι St. Etienne καὶ Γρενόβλης ἡ εὐαρέσκεια καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ γ) ἀποσταλῶσιν αὐτῇ τὰ αἰτούμενα ἱ. ἀντιμήνσια, ἱ. λείψανα καὶ αἱ εἰκόνες τῶν 4 Εὐαγγελιστῶν.

Ἰωβηλαῖον Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ἐν ἐκτιμήσει τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν, ἃς ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὸ κληρικὸν στάδιον προσέφερεν καὶ ἐξακολουθεῖ προσφέρων Αὐτῇ ὁ ἐκλεκτὸς Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ Γερμανός, ὥς τε Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ὡς Μητροπολίτης Θυατείρων, ἀπεφάσισεν ὅπως ἑορτασθῇ τὸ Ἰωβηλαῖον αὐτοῦ καὶ ἐκδοθῶσιν ἐν εἰδικῷ τόμῳ τὰ ἐναίσιμα αὐτοῦ.

Τοῦ γηραιοῦ, ἀλλ᾿ ἀκμαίου, Ἱεράρχου ἐν ταπεινοφροσύνῃ πολλῇ ἀποδεξαμένου τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν σχετικὴν πρότασιν, ἐνεκρίθη ἵνα ἐν ἔτει 1952 ἑορτασθῇ ἡ συμπλήρωσις 55ετοῦς κληρικῆς διακονίας, 40ετοῦς Ἀρχιερωσύνης, 30ετοῦς ποιμαντορίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ 80οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

Διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ καὶ τὸν καταρτισμὸν τοῦ σχετικοῦ τόμου τῶν ἐναισίμων κατηρτίσθη συνοδικῶς Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Προύσης κ. Πολυκάρπου, Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου καὶ Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, μαθητῶν ἐν τῇ Ἱε-

ρᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Α. Σεβασμιότητος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Καρπάθου καὶ Κάσου.

Τῇ 31η Ἰουλίου ἀφίχθη, μέσῳ Ἀθηνῶν ἀεροπορικῶς ἐκ Ρόδου, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀπόστολος, προκειμένου ἵνα τελέσῃ τὸ Μ. Μήνυμα καὶ τὴν εὐχαριστίαν καὶ χειροτονηθῇ εἰς Ἐπίσκοπον.

Πρὸς τὴν Α. Θεοφιλίαν, παραστᾶσαν ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 3ης Αὐγούστου, ἀναγγέλουσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὴν εἰς Μητροπολίτην Καρπάθου καὶ Κάσου ἐκλογὴν αὐτῆς ἐξῆρε τοὺς δεσμοὺς τῶν ἐν Δωδεκαννήσῳ ἱερῶν Μητροπόλεων μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐπήνεσε τὸν ζῆλον καὶ τὴν καρτερίαν τοῦ τε ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος Δωδεκαννήσου, οἵτινες ὑπὸ συνθήκας ἄκρως δυσμενεῖς ἐνέμειναν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ διετήρησαν τὴν κανονικὴν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξάρτησιν, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ εἰς τὴν ἱστορικὴν Μητρόπολιν Καρπάθου καὶ Κάσου καὶ ηὐχήθη αὐτῷ τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν ἐν τῷ ποιμαντορικῷ αὐτοῦ ἔργῳ.

Εἰς ταῦτα ἀπαντῶν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀπόστολος ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ, διεβεβαίωσεν ὅτι ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ καταρτισμὸς ἐν τῇ Τροφῷ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης ἀποτελεῖ ἀφορμὴν βαθυτάτης ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, πρὸς ἣν ἤδη στενώτερον συνδέεται ἐκλεγεὶς Μητροπολίτης Ἐπαρχίας τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐπεκαλέσθη τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας, ἀρωγοὺς ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ Ἀρχιερατικῇ διακονίᾳ.

Εἶτα ἐπηκολούθησεν ἡ ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ νενομισμένη τελετὴ τῆς Εὐχαριστίας.

Ἡ εἰς Ἀρχιερέα χειροτονία τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Καρπάθου καὶ Κάσου ἐγένετο τῇ Κυριακῇ, 6η Αὐγούστου, ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, συλλειτουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Προύσης, Θεοδωρουπόλεως, Προικοννήσου, Σάρδεων καὶ Ἰκονίου. Εἰς τὴν χειροτονίαν προσῆλθον ὁ Ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Δημητρόπουλος, ἀπὸ μέρους τοῦ Ἐντιμ. κ. Γενικοῦ Προξένου, πολλοὶ ἐκ τῶν ἐνταῦθα Δωδεκαννησίων καὶ φίλων τῆς Α. Σεβασμιότητος καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ Α. Σεβασμιότης κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου 12η Αὐγούστου συνεχοροστάτησεν, κατὰ τὴν τάξιν, μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, τῇ ἑπομένῃ Κυριακῇ, 13η Αὐγούστου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, τῇ δὲ 15η, ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ναϊδρίῳ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Τῇ 12η Αὐγούστου ἡ Α. Σεβασμιότης ἐπεσκέφθη τὸν Ἐξοχ. Νομάρχην καὶ Δήμαρχον τῆς Πόλεως ἡμῶν Δρ. Fahrettin Kerim Gökay.

Ἡ Α. Σεβασμιότης ἀνεχώρησε τῇ 19η Αὐγούστου ἀτμοπλοϊκῶς εἰς Ἀθήνας, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν αὐτῆς.

Κατά τε τὴν ἔλευσιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Α. Σεβασμιότητα ὑπεδέχθη καὶ κατευώδωσεν ἀπὸ μέ-

ρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Λέρου καὶ Καλύμνου.

Τοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Λέρου καὶ Καλύμνου ἐκλεγέντος Σεβ. Μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Χρυσοστόμου, μὴ προσελθόντος ἵνα τελέσῃ τὸ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ Μ. Μήνυμα καὶ τὴν Εὐχαριστίαν, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ἵνα οὗτος τεθῇ εἰς διαθεσιμότητα, φέρων τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου πρῴην Λέρου καὶ Καλύμνου.

Διορισμὸς Σχολάρχου Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 31ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε παμψηφεὶ ὅπως Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς διορισθῇ ὁ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς καὶ διπλωματοῦχος τοῦ ἐν Χάρβαρτ τῆς Ἀμερικῆς Πανεπιστημίου Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Κουκούζης, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς ἐν Βοστώνῃ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος, ἐγκρίνασα ἅμα ὅπως ἡ Α. Πανοσιολογιότης ἀνυψωθῇ, ἐπὶ τῷ ὡς ἄνω διορισμῷ αὐτῆς, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου.

— Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰσηγησαμένης τὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπου τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Μιλήτου, καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὁμοφώνως συμμερισθείσης τὴν ὡς ἄνω εἰσήγησιν, ἐτελέσθησαν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ κανονικαὶ ψῆφοι, Ἐπισκόπου Μιλήτου ἀναδειχθέντος παμψηφεὶ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰακώβου Κουκούζη.

Ὅ τε διορισμὸς καὶ ἡ ὡς ἄνω ἐκλογὴ ἀνεκοινώθησαν τηλεγραφικῶς τῷ τε Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ καὶ τῇ Α. Θεοφιλίᾳ, προτραπείσῃ ἵνα ὡς τάχιον ἔλθῃ ἐνταῦθα πρὸς τέλεσιν τοῦ Μ. Μηνύματος καὶ χειροτονίαν, ἀνάληψιν δ' εἶτα τῶν ἀνατεθέντων αὐτῇ ἐν τῇ Σχολῇ καθηκόντων.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς.

Ἐκλογὴ Βοηθῶν Ἐπισκόπων.

Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 31ης Αὐγούστου ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν σχετικὴν ἔγγραφον εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ἐνέκρινε τὴν εἰς Βοηθοὺς Ἐπισκόπους τῆς Α. Σεβασμιότητος ἐκλογὴν τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη καὶ κ. Ἰεζεκιὴλ Τσουκαλᾶ, Διευθυντοῦ τῆς ἐν Βοστώνῃ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Ὁσιολ. Ἱερομονάχου Μάρκου Λίππα, τοῦ τελευταίου προοριζομένου διὰ τὰς ἐν Ἀμερικῇ Ἀλβανοφώνους Κοινότητας.

Οὕτω, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰσηγησαμένης τὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπων τῶν πάλαι ποτὲ διαλαμψασῶν Ἐπισκοπῶν Ναζιανζοῦ, Ἐλαίας καὶ Λεύκης, ψήφων δὲ κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, ἐξελέγησαν:

α) Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ, ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰεζεκιὴλ Τσουκακαλᾶς, Διευθυντὴς τῆς ἐν Βοστώνῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

β) Ἐπίσκοπος Ἐλαίας, ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης καὶ

γ) Ἐπίσκοπος Λεύκης ὁ Ὁσιολ. Ἱερομ. κ. Μᾶρκος Λίππας.

Αἱ ὡς ἄνω ἐκλογαὶ ἀνεκοινώθησαν τηλεγραφικῶς τῷ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, προτραπέντι ἵνα τελέσῃ τὰς χειροτονίας τῶν ἐν Ἀμερικῇ εὑρισκομένων Θεοφιλ. Ἐψηφισμένων Ἐπισκόπων Ναζιανζοῦ καὶ Ἐλαίας,

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἐγένετο τὸ Μ. Μήνυμα καὶ ἡ Εὐχαριστία τοῦ Θεοφιλ. Ἐψηφισμένου Ἐπισκόπου Λεύκης κ. Μάρκου.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ ὑπέβαλεν ὅτι ἀνταποκρινόμενος εἰς ἐπιθυμίαν τῶν ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων μετέβη εἰς Ν. Ἀμερικήν, ἔνθα παραμείνας ἐπὶ 15ήμερον ἐπεσκέφθη τὰς ἐν Ἀργεντινῇ Κοινότητας καὶ μίαν ἐν Οὐρουγουάῃ Κοινότητα, τοῦ Μοντεβίδεο καὶ ἐμελέτησε τὴν αὐτόθι ἐκκλησιαστικοκοινοτικὴν κατάστασιν.

Παρέχων πληροφορίας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν ἐν Ν. Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἀναφέρει ὅτι ἐν Βραζιλίᾳ ὑπάρχουν 3000 Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι, ἐν Οὐρουγουάῃ 1200, ἐν Χιλῇ 1000. Πολυπληθέστεραι καὶ μᾶλλον ὠργανωμέναι εἶναι αἱ ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ τῆς Ἀργεντινῆς Ὀρθόδοξοι Ἑλληνικαὶ Κοινότητες Βουένος-Ἀϊρες, Βέρισσος, Κόρδοβα, Μεντόζα, Ροζάριον, ἀριθμοῦσαι 12000 ἄτομα καὶ ἐξυπηρετούμεναι ὑπὸ τριῶν ἱερέων.

Κατὰ τὴν ἐν Ἀργεντινῇ παραμονὴν αὐτῆς ἡ Α. Σεβασμιότης ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ ἐν Βουένος-Ἄιρες Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐπεσκέφθη τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας τῆς Ἀργεντινῆς κ. Περρὸν καὶ τὴν Εὐγενεστάτην σύζυγον αὐτοῦ κ. Εὔαν Περρόν, οἱ ὁποῖοι μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος περιβάλλουσι τὰς ἐν Ἀργεντινῇ Ὀρθοδόξους Κοινότητας.

Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐμελέτησεν ἐπιτοπίως τὸ ζήτημα τῆς ἱδρύσεως Ἐπισκοπῆς ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ, τοῦθ' ὅπερ ἐπιζητοῦσιν οἱ αὐτόθι Χριστιανοί.

Ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῆς ἡ Α. Σεβασμιότης ἐκφράζεται λίαν ἐπαινετικῶς διὰ τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὰς Ὀρθοδόξους παραδόσεις τῶν αὐτόθι τέκνων τῆς Ἐκκλησίας.

Τῆς ὡς ἄνω ἐκθέσεως ἀναγνωσθείσης συνοδικῶς ἐξεφράσθη διὰ γράμματος τῇ Α. Σεβασμιότητι ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν ποιμαντορικόν, ὑπὲρ τῶν ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων, ἐνδιαφέρον αὐτῆς.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κρήτης.

Ὁ Σεβ. Μητρ. Κρήτης κ. Εὐγένιος διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπέβαλε πρὸς ἔγκρισιν ἀντίγραφον τοῦ τροποποιηθέντος Καταστατικοῦ Νόμου τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦντος συμπλήρωσιν τοῦ ὑποβληθέντος ἐν ἔτει 1947 τοιούτου, γενομένην ὑπὸ τῶν Μ' τοῦ 1948 καὶ ΜΑ' τοῦ 1949 τακτικῶν Συνόδων τῆς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου Κρήτης.

Τὸ ὡς ἄνω γράμμα, μετὰ τοῦ σχεδίου τοῦ Καταστατικοῦ, παρεπέμφθη τῇ Κανονικῇ Ἐπιτροπῇ πρὸς μελέτην καὶ εἰσήγησιν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Αὐστραλίας.

Ὁ Σεβ. Μητρ. Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. Θεοφύλακτος δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ ὑπέβαλεν ὅτι ἀποπερατωθέντος τοῦ ἔργου τῆς ἀ-

νεγέρσεως τοῦ ἐν Τάουνσβιλ τῆς Κουϊσλάνδης ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων μετὰ σχολείου, τοῦ ὁποίου τὸν θεμέλιον λίθον εἶχε θέση ἐν ἔτει 1947 ὁ ἀείμνηστος Μητρ. Τιμόθεος, τῇ 18ῃ παρελθόντος Ἰουνίου ἐγένοντο ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ, προσελθόντων τῶν ἐπισήμων τῆς πόλεως καὶ πολλῶν Ὀρθοδόξων.

Ἡ Α. Σεβασμιότης, ἀναφέρουσα ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς ἀνεγέρσεως ἀνῆλθον εἰς 15 χιλ. Λ. Ἀγγλίας, ἐξαίρει τὸν ζῆλον καὶ τὴν εὐσέβειαν τῶν ἐν Τάουνσβιλ 50 Ὀρθοδόξων οἰκογενειῶν αἵτινες ἔφερον αἰσίως εἰς πέρας τοιοῦτον λαμπρὸν ἔργον.

Ἀναγνωσθείσης συνοδικῶς τῆς ὡς ἄνω ἐκθέσεως ἐξεφράσθη διὰ γραμμάτων τῇ τε Α. Σεβασμιότητι καὶ τῇ Κοινότητι Τάουνσβιλ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ ἐπιτελεσθέντι ἔργῳ καὶ αἱ εὐχαὶ αὐτῆς ὑπὲρ τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω προαγωγῆς τῆς Κοινότητος.

Ἐκκλησία Φιλλανδίας.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Φιλλανδίας κ. Γερμανὸς ὑποβαλὼν διὰ γράμματος ὅτι τῇ 16ῃ Αὐγούστου θὰ συνέλθῃ ἡ 5η τακτικὴ Σύνοδος τῆς ἐν Φιλλανδίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξῃτήσατο τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Τῇ Α. Σεβασμιότητι τηλεγραφικῶς τε καὶ διὰ γραμμάτων διεβιβάσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ εὐοδώσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς ἐν Φιλλανδίᾳ Ἐκκλησίας.

Ἅγιον Ὄρος.

Ἡ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱ. Μονὴ Ξενοφῶντος διὰ γραμμάτων αὐτῆς, διαβιβασθέντων μέσῳ τῆς Ἱ. Κοινότητος α) ἀνήγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νέου Ἡγουμένου αὐτῆς Ἀθανασίου καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Γέροντος Βενεδίκτου εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Προϊσταμένου καὶ β) ὑπέβαλε πρὸς ἐκδίκασιν τὸν ὅλον Φάκελλον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Δαμιανοῦ τὸν ὁποῖον, διὰ τὰς παντοίας αὐτοῦ ἀτασθαλίας, ἀπεμάκρυνε τῆς Μονῆς.

Τῇ ἱ. Μονῇ Ξενοφῶντος ἐγένοντο τὰ νενομισμένα ἐπὶ ταῖς ὡς ἄνω διοικητικαῖς αὐτῆς μεταβολαῖς γράμματα, ὁ δὲ Φάκελλος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἱ. Μονῆς Δαμιανοῦ παρεπέμφθη τῇ Κανονικῇ Ἐπιτροπῇ πρὸς μελέτην καὶ εἰσήγησιν.

— Κακόπιν ὑποβληθεισῶν αἰτήσεων παρεσχέθη ἄδεια μεταβάσεως εἰς Ἅγιον Ὄρος: τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Ἰωακεὶμ καὶ Ἱερισσοῦ καὶ Ἀρδαμερίου κ. Διονυσίῳ, ὡς καὶ τῷ Ἐντιμ. κ. Κ. Τσαγκάδᾳ.

Χειροτονίαι ἱερέων.

Ἐπὶ σχετικῇ εἰσηγήσει τῆς Π. Κ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ κατόπιν αἰτήσεως τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς τῆς Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ὑψωμαθείων ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ εἰς Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν ἐφετεινῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Σταύρου Σακκουλίδου, προοριζομένου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος.

— Ἐπὶ σχετικῇ ἐκθέσει τῆς Ἐφορίας τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Ζ΄ τάξεως τῆς Σχολῆς Διακόνου Φιλοθέου Βουζουναράκη.

Ἀνασυγκρότησις τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 31ης Αὐγούστου γενομένης, συνῳδὰ ταῖς κειμέναις διατάξεσιν, ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπεχώρησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Χαλκηδόνος, Προύσης, Θεοδωρουπόλεως, Εἰρηνουπόλεως, Αἴνου καὶ Προικοννήσου, ἀντ' αὐτῶν ἐκλήθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Περγάμου καὶ Χαλδίας, πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τοῦ δωδεκαμελοῦς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐπανεξελέγησαν διὰ μίαν ἐτησίαν συνοδικὴν περίοδον οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Χαλκηδόνος, Θεοδωρουπόλεως, Εἰρηνουπόλεως καὶ Αἴνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ.

Εἰς πλήρωσιν τοῦ διὰ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Σερβίας κ. Γαβριὴλ κενωθέντος Πατριαρχικοῦ Θρόνου, τῇ πρώτῃ παρελθόντος Ἰουλίου συνῆλθε, συμφώνως πρὸς τὸ Καταστατικὸν καὶ τὰς διατάξεις τῆς ἐν Σερβίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις ἥτις ἐξελέξατο τὸν Ἐπίσκοπον Σλέτοβο-Στρούμτσα Βικέντιον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον Βελιγραδίου.

Τῇ ἑπομένῃ, 2α Ἰουλίου, ἐν ἐπισήμῳ Ἀρχιερατικῇ λειτουργίᾳ ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Πατριάρχου κ. Βικεντίου, προσελθόντων τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως καὶ πολλῶν ἐκ τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος.

Ἡ Α. Μακαριότης διὰ τῶν εἰθισμένων ἐνθρονιστηρίων Γραμμάτων ἐξήγγειλε πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας τὴν εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐκλογὴν Αὐτῆς.

ORTODOKSİA — Ahlâkî ve Dinî Resale

İmtiyaz sahibi ve Umum neşriyat Müdürü : ADALAR MİTROPOLİTİ DOROTEOS YEORGİADİS

Mahal İdare: Büyükada, Kanarya sok., No. 16, İstanbul.

Basıldığı yer ve tarih : Çituri Biraderler, 7 Ekim 1950.